

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/91/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5615205190
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5615205190.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Romana Tichého, v sporovej právnej veci žalobcu: Mikulášska chata, s.r.o., so sídlom Demänovská Dolina 75, 031 01 Liptovský Mikuláš, IČO: 31 596 886, zastúpený: JUDr. KLUČKOVÁ, advokátka s.r.o., so sídlom Pluhová 29, 831 03 Bratislava, IČO: 36 864 242, proti žalovanému: G. Q. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. E. XXX/XX, D. P. - G. XXX XX, zastúpený: JANČI & Partners s.r.o., so sídlom Belopotockého 720/2, 031 01 Liptovský Mikuláš, IČO: 47 258 748, v spore o 3.837,18 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 9Cb/203/2015-433 zo dňa 18.11.2020 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 9Cb/203/2015-473 zo dňa 27. januára 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 9Cb/203/2015-433 zo dňa 18.11.2020 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 9Cb/203/2015-473 zo dňa 27. januára 2021 v napadnutých výrokoch II. o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti a III. o trovách prvoinštančného konania p o t v r d u j e .

Žalovaný m á n á r o k voči žalobcovi na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 113,95 Eur s úrokom z omeškania 9 % ročne od 11.4.2017 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom III. žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania od žalobcu 94%, o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, vyšší súdny úradník prvostupňového súdu.

2. Žalobou doručanou Okresnému súdu Liptovský Mikuláš 15.6.2015 sa žalobca domáhal, aby okresný súd rozhodol, že žalovaný je mu povinný zaplatiť 2.431,45 EUR s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 170,43 EUR od 1. 11. 2012 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,75 % ročne zo sumy 125,42 EUR od 1. 12. 2012 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,50 % ročne zo sumy 69,26 EUR od 1. 6. 2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,50 % ročne zo sumy 117,53 EUR od 1. 7. 2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,50 % ročne zo sumy 111,15 EUR od 1. 8. 2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,50 % ročne zo sumy 213,90 EUR od 1. 9. 2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,50 % ročne zo sumy 409,63 EUR od 1. 10. 2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,50 % ročne zo sumy 153,12 EUR od 1. 11. 2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,25 % ročne zo sumy 105,21 EUR od 1. 12. 2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,25 % ročne zo sumy 23,46 EUR od 1. 1. 2014 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,15 % ročne zo sumy 62,91 EUR od 1. 8. 2014

do zaplataenia, s úrokom z omeškania 8,15 % ročne zo sumy 870,78 EUR od 1. 8. 2014 do zaplataenia a trovy konania.

3. Uznesením zo dňa 30.8.2017 sp zn. 9Cb/203/2015 okresný súd pripustil zmenu žaloby tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 3.837,18 EUR s úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.837,18 EUR od 11.4.2017 do zaplataenia. Po zmene žaloby žalovaná suma pozostávala z istiny vo výške 2.026,66 EUR, vyčíslených úrokov z omeškania vo výške 487,76 EUR a trov konania vo výške 1.177,26 EUR, ktoré vznikli žalobcovi v konaní na Okresnom súde Liptovský Mikuláš sp.zn. 8C/283/2014, súdneho poplatku za odpor proti platobnému rozkazu vo výške 145,50 EUR v konaní Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 8C/283/2014-387.

4. Uznesením zo dňa 22.9.2015 č.k. 9Cb/203/2015-48 okresný súd konanie prerušil až do právoplatného rozhodnutia v konaní Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 8C/283/2014. Uznesením zo dňa 26.1.2017 č.k. 9Cb/203/2015-60 okresný súd rozhodol o pokračovaní v konaní.

5. Okresný súd rozsudkom zo dňa 3.1.2018 sp.zn. 9Cb/203/2015 v spojení s opravným uznesením zo dňa 9.5.2018 č.k. 9Cb/203/2015-323 žalobu zamietol. Proti rozsudku prvostupňového súdu sa odvolal žalobca. Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 28.3.2019 sp.zn. 14Cob/100/2018 rozsudok prvostupňového súdu v spojení s výrokom I. a výrokom II. opravného uznesenia zo dňa 9. mája 2018 č.k. 9Cb/203/2015-323 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

6. S poukazom na právnu úpravu v § 133 ods. 1 Obchodného zákonníka zák. č. 513/1991 Zb. (ďalej aj len „Obchodný zákonník“, alebo „OBZ“), § 135 ods. 1, 2, 3 OBZ, § 757 OBZ, § 534 Občianskeho zákonníka zák. č. 40/1964 Zb. (ďalej aj len „Občiansky zákonník“, alebo aj „OZ“), § 37 ods. 1 OZ a vykonané dokazovanie okresný súd žalobe čiastočne vyhovel. Predmetom konania je nárok žalobcu na náhradu škody, ktorá vznikla ako 1./ dôsledok zo zodpovednosti bývalého konateľa žalobcu za škodu spôsobenú pri výkone funkcie konateľa (§ 135a OBZ) a ako 2./ povinnosti žalovaným z písomnej dohody uzavretej medzi žalobcom a žalovaným 31.10.2012. Škoda tvrdená žalobcom (3.837,18 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne od 11.4.2017 do zaplataenia) pozostáva z istiny vo výške 2.026,66 Eur, vyčíslených úrokov z omeškania vo výške 487,76 Eur a trov konania vo výške 1.177,26 Eur, ktoré vznikli žalobcovi v konaní na Okresnom súde Liptovský Mikuláš sp.zn. 8C/283/2014, súdneho poplatku za odpor proti platobnému rozkazu vo výške 145,50 Eur v konaní Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 8C/283/2014-387.

7. Medzi stranami nebolo sporé, že žalovaný vykonával funkciu konateľa žalobcu od 28.9.2006 do 31.10.2012. Medzi stranami nie je sporé, že dňa 31.10.2012 uzavreli žalobca a žalovaný písomnú dohodu, v ktorej žalovaný vyhlásil (1.a), že ako konateľ nevykonal žiaden úkon za žalobcu, ktorý by nebol premietnutý do účtovníctva žalobcu, respektíve s ktorým by preukázateľným spôsobom neoboznámil spoločnosť IVABA a.s. a neexistujú žiadne doklady, ktoré by právny, ekonomicky, finančný stav žalobcu zistený na základe účtovníctva žalobcu ku dňu 31.10.2012 menili. Účtovníctvo žalobcu, tak ako je vedené a zostavené ku dňu 31.10.2012 je v súlade s príslušnými právnymi predpismi, sú v ňom uvedené všetky účtovné operácie, ktoré je potrebné v rámci riadneho vedenia účtovníctva účtovať, neexistujú žiadne úkony, ktoré mali byť v účtovníctve vedené a ktoré zaúčtované neboli a účtovníctvo prezentuje aktuálny stav žalobcu ku dňu 31.10.2012 (1.b). Žalobca nemá žiadne záväzky voči tretím osobám, má splnené všetky povinnosti voči štátu a na žalobcovi neviazne žiadne ťarchy ani bremená, okrem tých, ktoré vyplývajú z účtovníctva žalobcu (1.c). Žalovaný a žalobca sa dohodli, že v prípade, ak v dôsledku nepravdivosti prehlásení uvedených v odseku 1 dohody budú tretie osoby uplatňovať akékoľvek nároky plynúce z úkonu žalovaného voči žalobcovi, tieto nároky v celom rozsahu voči tretím osobám uspokojí žalovaný bez povinnosti náhrady zo strany žalobcu (2.). Medzi stranami nebolo sporé, že P. X. bol zamestnancom žalobcu do 31.7.2014. Medzi stranami nebolo sporé, že počas trvania pracovného pomeru pracovník žalobcu P. X. nežiadal od zamestnávateľa (žalobcu) mzdu vo výške podľa dohody o zmene mzdových podmienok uzavretej dňa 1.9. 2012 medzi žalobcom v zastúpení konateľa G.. Q. E. (žalovaného) a zamestnancom žalobcu P. X.. Medzi stranami nebolo sporé, že vedenie mzdovej agendy zabezpečovala spoločnosť AMAKO s.r.o. (na základe zmluvy o poskytovaní účtovných služieb uzavretej 1.1.2011) a bolo povinnosťou žalobcu predkladať jej podklady pre spracovanie miezd zamestnancov v dohodnutých intervaloch, najneskôr do 10. v nasledujúcom mesiaci (čl. IV. 3. Zmluvy o poskytovaní účtovných služieb). Nebolo sporé, že v čase pôsobenia žalovaného (za september 2012 do konca októbra 2012), neboli účtovnej spoločnosti predložené zmenené mzdové podklady zamestnanca

P. X. vyplývajúce z dohody o zmene pracovných podmienok zo dňa 1.9.2012 (účinné od 1.9.2012). Spoločnosť AMAKO s.r.o. nedisponovala podkladmi pre zmenu výšky mzdy P. X. na základe dohody o zmene pracovných podmienok zo dňa 1.9.2012 za dobu trvania jeho pracovného pomeru u žalobcu.

8. Okresný súd konanie prerušil až do právoplatného skončenia konania sp.zn. 8C/283/2014 (ods. 6. odôvodnenia rozsudku). Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom zo dňa 27.10.2015 č.k. 8C/283/2014-222, ktorý nadobudol právoplatnosť 16.6.2016 rozhodol o základe nároku žalobcu P. X. proti žalovanému Mikulášskej chate s.r.o. (Súd v celom ods. 16. odôvodnenia rozsudku používa označenie strán sporu podľa procesného postavenia v konaní sp.zn. 8C/283/2014). Žalobca P. X. žalobou uplatňoval nárok na zaplatenie mzdy podľa dohody o zmene pracovných podmienok uzatvorenej dňa 1. 9.2012 na sumu 800,- Eur mesačne brutto, ktorú žalovaný nerešpektoval. Pracovnoprávny vzťah žalobcu u žalovaného vznikol 1.6.2010 a zanikol 31.7.2014 (dohodou). Pôvodná výška mzdy bola 564,30 Eur brutto mesačne v pracovnej pozícii kuchára. Proti platobnému rozkazu Okresného súdu č.k. 4Ro/152/2014-32 podal žalovaný včas odpor s odôvodnením, čím došlo k zrušeniu platobného rozkazu. Žalovanému vznikla povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odpor proti platobnému rozkazu 145,50 Eur. Žalobca P. X. na pojednávaní vypovedal, že k uzatvoreniu dohody o zmene pracovných podmienok došlo 1.9.2012. Táto mu bola predložená vytlačená. Konateľ žalovaného ho vyhľadal na pracovisku v kuchyni s tým, že má nový platový dekrét. Žalobca podpísal dve vyhotovenia listiny, jedno si zobral konateľ a druhé ostalo žalobcovi. Plat bol menený aj jeho kolegovi U. C.. Keď videl na výplatnej páske mzdu za september 2012 na nižšiu sumu, konateľ ho ubezpečil, že mu to bude ďalší mesiac doplatené, ale konateľ už ďalší mesiac v práci nebol a žalobca bol práceneschopný od 1.11.2012 do 14., či 17.4.2013 a poberal nemocenské dávky. V júni bol zavolaný do kancelárie pani N. Q. za prítomnosti riaditeľky pani O.. Tam mu bola odovzdaná výplatná páska za október 2012 a apríl 2013. Povedali mu, že konateľka pani P. upravuje platové dekréty, aby povedal, či podpíše alebo nie. Dostal mzdový dekrét so základnou mzdou 650,- Eur a odmeny od 0 do 200,- Eur. On sa vyjadril, že ho nepodpíše, lebo má dekrét na 800,- Eur. Pani Q. mu povedala, že taký mzdový dekrét nemajú, išla do trezoru a hovorila, že našla dekrét na 800,- Eur. Rozhovor má nahratý. Po prebratí výplatnej pásky za jún 2013 v júli 2013 bol spokojný, lebo výplatná páska bola na 800,- Eur. Májová výplata mu bola vyplatená v správnej výške v júni 2013. Následné mesiace až do skončenia pracovného pomeru mu bola vyplácaná mzda 650,- Eur. G. Q. E. bol v občianskoprávnom konaní vypočutý ako svedok. Vypovedal, že za jeho pôsobenia sa mzdy zamestnancov všeobecne zvyšovali nahor. Mzdové dekréty sa vyhotovovali v dvoch vyhotoveniach, jedno dostal zamestnanec a druhý účtovníčka firmy AMAKO s.r.o. od neho osobne, keď sa robila výplata. O zvýšení základnej mzdy v mzdovom dekréte rozhodol on. Návrh mzdového dekrétu už bol pretlačený. Potvrdil, že kópiu mzdového dekrétu neodniesol účtovnej firme v daný mesiac, keď došlo k podpisu. Rozdiel sa potom zamestnancovi vyplatil nasledujúci mesiac. Dekrét odniesol účtovnej firme vždy, s výnimkou prípadu, keď odchádzal. Vtedy mali veľa papierov, robili sa preberacie protokoly, hľadali certifikáty. Podpisoval viac dekrétov a zdá sa, že neodniesol dva alebo viaceré. Presne si ti už nepamätal. Neurobil to ani dodatočne. Ostali v kancelárii a poprosil pani Q., aby dekréty odniesla účtovnej firme. Súčasťou preberacích protokolov nebolo odovzдание mzdových dekrétov. Žalobcovi sa zvyšoval plat asi jedenkrát. Pamätá si zvýšenie platu na 800,- Eur, k čomu ho viedla oľota pracovať, napr. prišiel na pracovisko aj keď nemal pracovnú zmenu a kvalita jeho práce. Prihliadal na to, aby bol jeho základný plat vyrovnaný so základom kuchárov v ostatných zariadeniach v Jasnej. V tom čase zmenil plat aj druhému kuchárovi pánovi C. na 800,- Eur. Šefkuchárovi plat nezvyšoval, lebo bol medzi nimi dosť veľký rozdiel. Žalobcovi oznámil zvýšenie platu v kuchyni a dal mu podpísať dohodu. Deň si nepamätal. Žalobca dekrét podpísal. Jednu kópiu dal žalobcovi a druhú dal do kancelárie. Žalobca ho nekontaktoval s tým, že mu nebola vyplatená odmena v zmysle dohody. On vychádzal zo skúsenosti, že chyba bude opravená. Zdôraznil, že pani Q. určite oznámil zvýšenie platu žalobcu pred tým, než ju požiadal o odnesenie dohody o zmene mzdových podmienok účtovníčke. Účtovníčkam ich odniesla pani Q., ktorá od neho prevzala mzdovú agendu. Dovtedy za celú dobu jeho pôsobenia sa nestalo, aby podklady odnášal niekto iný (ako on). Uznal, že mal konzultovať mzdové nároky s majiteľom firmy, ale rozhodol ako konateľ. Majiteľov firmy o zvýšení platu neinformoval ani spätne. V prípade pána X. a C. to nestihol. Prevodné príkazy na vyplatenie miezd dával on. Naposledy vo vzťahu k augustovým výplatám v septembri. V októbri to už nerobil. V čase podpisu dohody o zmene pracovných podmienok 1.9.2012 nevedel, že končí vo funkcii riaditeľa firmy a oznámil to až na septembrovej porade. Svedkyňa N. Q. (prevádzkarka žalobcu) vypovedala, že má vedomosť o nespokojnosti pána X. so mzdou. Pani O. prečítala papier, ktorý od pána X. dostala. Žalobcovi bola mzda vyplácaná správne v súlade s pracovnou zmluvou a dekrétom, ktorý mala firma k dispozícii. Pani P. po odchode Ing. E. zvolala poradu všetkých zamestnancov, oznámila im, že budú vyhotovené nové mzdové dekréty. Mzda bola navýšená u každého

zamestnanca a u niektorých bol robený prepočet na Eurá. Žalovaný bol v tom čase práceneschopný. Nový mzdový dekrét mal na mzdu 650,- Eur a odmeny. Bol nachystaný a podpísaný konateľkou pani P.. Bol odovzdaný mzdovej účtovníčke pani U.. Pani U. sa pýtala, či majú pánovi X. posielat' plat po starom alebo po novom a posielali mu vyšší plat. Keď prišiel pán X. po výplatnú pásku povedal jej, že má iný dekrét - lepší. Po jeho odchode telefonovala pani U., aby si jeho tvrdenie overila. Pani U. jej povedala, že má len starý dekrét a ten, ktorý mu dal zamestnávateľ (poznámka súdu: nový mzdový dekrét pripravený konateľkou G. P. po skončení funkcie konateľa G.. Q. E.). K preberaniu mzdy došlo tak, že spolu s pani O. išli za mzdovou účtovníčkou pani U., od ktorej zobrali šanóny s pracovnými zmluvami všetkých zamestnancov, aby sa s nimi oboznámila, keďže ona predtým (svedkyňa) nikdy mzdovú agendu nerobila. Dala pokyn na vyplatenie mzdy 650 + 200 Eur žalobcovi na základe dekrétu podpísaného pani P., aj keď bol žalobca práceneschopný. Pani U. odovzdala všetky mzdy so súpisťou, ktorá sa spracovávala v PC programe. Keď jej pani O. ukázala sumu 800 Eur pre pána X., svedkyňa povedala, že sa k nemu pekne zachovali. Výplatné pásky neštuduje, preto sa nevedela vyjadriť k tomu, či niekedy odovzdávala žalobcovi výplatnú pásku so základnou mzdou 800 Eur. Mzdový dekrét na 800 Eur pre pána X. nevidela, okrem prípadu, keď jej ho naskenovaný ukazovala pani O.. Pán E. ju neinformoval pred odchodom, že podpísal zvyšovanie mzdy s niektorým zamestnancom. Agendu týkajúcu sa zamestnancov robil pán E. ako aj mzdy za september 2012, za ktorý dával príkaz na vyplatenie miezd z účtu firmy jednotlivým zamestnancom. Konateľka žalovaného G. P. vypovedala, že konateľom a výkonným riaditeľom bol G.. E. a do jeho agendy patrili záležitosti pracovníkov, mzdové náležitosti a bežné technické veci. Pán E. v čase, keď bolo zrejmé, že vo firme končí, neoznámil zvýšenie mzdy. Mzdy za september 2012 robila s G.. E. pani Q., aby sa to naučila. Pri zmene mzdovej politiky konateľka žalovaného hovorila s každým zamestnancom a vysvetľovala zníženie mzdového základu s prihliadnutím na jeho pohyblivú zložku. S pánom X. nehovorila, lebo bol práceneschopný. Svedkyňa G.. Q. O. (marketingová manažérka žalovaného) vypovedala, že mesiac po jej nástupe do zamestnania odišiel konateľ G.. E.. V októbri 2012 konateľka pani P. kompletne prerábala mzdové dekréty všetkých zamestnancov. Pán X. po návrate z práceneschopnosti odmietol podpísať mzdový dekrét s tým, že on má dekrét na vyššiu mzdu. Existenciu overovali v externej účtovnej firme AMAKO s.r.o. Mzdová účtovníčka takýto dekrét nemala a nebol ani na chate. Agendu po G.. E. preberala ona a pani Q. protokolárne, podpisovali preberacie protokoly týkajúce sa rôznych zmlúv na majetok, investície, žiadny dekrét na vyššiu mzdu žalobcu nenašli. Pokyn pre reálne vyplatenie výplat, ktoré boli urobené na základe predložených podkladov dával G.. E. a v čase konania (výsluchu) pani Q.. Osobne mzdový dekrét so základnou mzdou 800 EUR videla, keď bol doručený zástupkyňou žalobcu. Svedkyňa N. U. (externá účtovníčka firma AMAKO s.r.o.) vypovedala, že mzdy robila v súčinnosti s pánom G.. E. a v súčasnosti s pani Q., ktorí jej priniesli podklady. Pri zmene mzdy jej pán E. a pani Q. doniesli spolu s ostatnými podkladmi aj mzdové dekréty. Nebolo to ihneď po ich podpise. Takýto dekrét zostáva v účtovnej firme a každý zamestnanec má svoju zložku. Nastavuje sa zmena v účtovnom programe, za pomoci ktorého sa zhotovujú mzdy. Ak by zabudli doniesť mzdový dekrét, dalo by sa to opraviť vyreklamovaním po odovzdaní výplatnej pásky zamestnancom. Dohoda o zmene platových pomerov z 1.9.2012 im nebola odovzdaná, inak by bola založená v príslušnej zložke. Výplatu za september 2012 robila s pánom E.. Nepamätá si, že by pán E. zabudol doručiť mzdový dekrét niektorého zamestnanca. Zmenu dohodnutých mzdových podmienok od 1.9.2012 nevykonala ani u pána C.. Výplatné pásky pre zamestnancov vyhotovovala na základe predložených podkladov a preberal ich G.. E. a po jeho odchode pani Q.. F. Q. respektíve pani O. jej volali s požiadavkou, či má dohodu o zmene pracovných podmienok týkajúcej sa mzdy pána X. v roku 2014. V máji 2013 sa mohlo stať, že výplatná páska bola nastavená na mzdu 800 Eur, keď sa o to zaujímala a chcela vyskúšať, akú by mal výšku mzdy pri tomto dekréte. Pásku nevytlačila a neodovzdala, zamestnanec ju nepodpísal. V systéme zostala mzda 650 Eur a nevedela vysvetliť, ako je možné, že túto pásku mal žalobca pán X.. Nevedela vysvetliť, že za apríl a jún 2013 mal žalobca uvedený iný vymeriavací základ ako za máj 2013, lebo mali byť rovnaké. Pánovi X. v septembri 2012 počítali mzdu zo základu 650 Eur a predkladali to aj inšpektorátu práce, ktorý nezistil žiadne pochybenie. Svedok U. C. vypovedal, že pôsobil u žalovaného od roku 2008 do roku 2014 ako kuchár. Pri odchode v septembri 2012 im predchádzajúci riaditeľ G.. E. dal podpísať nové mzdové dekréty (žalobcovi aj svedkovi). G.. E. prišiel za ním do kuchyne a spýtal sa ho, či súhlasí s tým, že si zaslúži vyšší plat. Dekrét znel na základnú mzdu 800 Eur. Jednu kópiu si nechal pre seba a druhú zobral G.. E.. Keď sa svedok U. C. vrátil po mesiaci z dovolenky bolo sedenie s pani P., ktorá s každým zamestnancom prejednávala nové dekréty. Svedok s týmto dekrétom nesúhlasil a v novembri podpísal ďalší dekrét, ktorým žalovaný pristúpil na požiadavky svedka. Určil, že chce mať odmenu 700 Eur v čistom a odmeny už nedostával. S pánom X. boli v rovnakom pracovnom zaradení. Nekontroloval, či mu peniaze prišli podľa dekrétu, ktorý dostal od G.. E.. Išlo o jeden mesiac a dostal peniaze, na ktoré bol zvyknutý. Nereklamoval, že mu peniaze

neboli podľa dekrétu vyplatené. Následne boli dohodnuté nové mzdové podmienky s pani P., ktoré boli vyššie než dohoda odovzdaná G.. E.. Neskôr dohodnutý plat 700 Eur mesačne v čistom považoval za primeraný na pracovisku v Jasnej a typu zariadenia. V čase podpisu mzdového dekrétu 1.9.2012 vedel, že G.. E. odchádza z Mikulášskej chaty. K odovzdaniu dekrétu došlo v riadnom pracovnom čase. Nepamätal sa na presný dátum podpisu, možno neskôr ako 1.9.2012 v polovici mesiaca. S pani P. pri prerokovaní nového mzdového dekrétu mu bolo povedané, že sú to nové podmienky a zmeny. Dekrét podpísaný G.. E. ďalej neriešil. Bolo mu povedané, že sa mení vedenie a že nemá žiadnu váhu. Preto si on určil nové mzdové požiadavky. V pracovnoprávnom spore okresný súd riešil, či medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzatvoreniu platnej dohody z 1.9.2012 o zmene mzdových podmienok. V tom čase funkciu konateľa žalovaného vykonával G.. E., ktorý mal oprávnenie rozhodovať o zmene mzdových podmienok zamestnancov. Písomná dohoda o zmene dohodnutých mzdových podmienok uzatvorená žalobcom so žalovaným 1.9.2012 bola podľa rozhodnutia súdu platná. Zamestnanci (žalobca a U. C.) disponovali rovnopismi dohôd, ktoré neboli odovzdané účtovnej spoločnosti ako podklad pre výpočet a spracovanie miezd zamestnancov. U oboch zamestnancov bola dohodnutá základná mzda 800 Eur mesačne brutto, čo zodpovedá skutočnosti, že pracovali na rovnakej pracovnej pozícii. Neodovzdanie písomnej dohody o zmene mzdových podmienok zamestnancov konateľom G.. E. právnickej osobe, za ktorú konal, nemôže byť vyhodnotený v neprospech slabšej stránky sporu, ktorou sú zamestnanci. Okresný súd ustálil, že k podpisu písomností došlo na pracovisku v septembri 2012 v čase, keď mal konateľ G.. E. ešte k dispozícii pečiatku žalovaného. Neuvedenie dátumu podpisu zmluvy nespôsobuje jej neplatnosť. Skutočnosť, prečo sa žalobca a svedok C. nedomáhali reálneho plnenia z dohody o zmene výšky mzdy obaja vysvetlili dostatočným spôsobom. Žalobca bol dlhodobo práceneschopný a poberal nemocenské dávky (svedok C. čerpal mesačnú dovolenku a vzápätí sa s novou konateľkou žalovaného dohodol na zvýšení mzdy na 700 netto Eur mesačne). Rozhodovanie o výške mzdy bolo v kompetencii konateľa. Dohoda o zmene pracovných podmienok z 1.9.2012 zakladá právo žalobcu na základnú mzdu 800 Eur brutto, žalovaný mu vyplácal základnú mzdu 650 Eur brutto a odmeny. Odmena je nenárokovateľná zložka mzdy. Krajský súd v Žiline rozsudkom zo dňa 29.4.2016 č.k. 5Co/93/2016-284 medzitýmny rozsudok okresného súdu potvrdil. „O výške nároku rozhodol Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom zo dňa 10. 10. 2016 č. k. 8C/283/2014-363. Pri určovaní výšky oprávneného nároku žalobcu v občianskoprávnom konaní vychádzal súd z dohody o zmene pracovných podmienok zo dňa 1. 9. 2012 s tým, že základ na právo žalobcu na základnú mzdu 800 EUR brutto. Žalobca podľa súdu správne vyčíslil nárok na doplatok mzdy a náhrady mzdy za jednotlivé mesiace ako rozdiel medzi sumou, ktorá mu mala byť vyplatená pri mzde 800 EUR brutto a sumou, ktorá mu bola reálne vyplatená (ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku). Súd korigoval nárok žalobcu iba v časti doplatku mzdy a náhradu mzdy za júl, august, september 2013, keďže žalobca vychádzal z nesprávneho koeficientu 2,71 namiesto koeficientu 1,727. Preto za mesiac júl 2013 žalobcovi patrí doplatok vo výške 117,20 EUR, za august 2013 vo výške 137,32 EUR, za september 2013 vo výške 117,27 EUR. Žalobcom nesprávne určená výška doplatku za júl až september 2013 celkovo predstavovala 404,79 EUR. Preto súd v tejto časti žalobu zamietol. Výška úrokov z omeškania uplatnená žalobcom bola v súlade s občianskoprávnymi predpismi a súd zaviazal žalovaného na zaplatenie úrokov z omeškania tak ako uviedol vo výrokovej časti rozsudku v zmysle žaloby. Úroky z omeškania zamietol v časti za júl, august, september 2013, v ktorom bol základ nároku vyčíslený v nesprávnej výške vo vzťahu k žalobcom požadovanej výške, ktorá presahovala rozhodnutie súdu po prepočítaní základu nároku na doplatok mzdy. Rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť 1. 11. 2016 a vykonateľnosť 5. 11. 2016 tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu 2.026,66 EUR s úrokom z omeškania 8,75 % ročne zo sumy 170,43 EUR od 1. 11. 2012 do zaplatenia, zo sumy 152,42 EUR od 1. 12. 2012 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,50 % ročne zo sumy 69,26 EUR od 1. 6. 2013 do zaplatenia, zo sumy 117,53 EUR od 1. 7. 2013 do zaplatenia, zo sumy 111,15 EUR od 1. 8. 2013, zo sumy 117,27 EUR od 1. 9. 2013, zo sumy 137,32 EUR od 1. 10. 2013 do zaplatenia, zo sumy 117,27 EUR od 1. 11. 2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,25 % ročne zo sumy 105,21 EUR od 1. 12. 2013 do zaplatenia, zo sumy 23,46 EUR od 1. 1. 2014 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8,15 % ročne zo sumy 62,91 EUR od 1. 8. 2014 do zaplatenia, zo sumy 870,78 EUR od 1. 8. 2014 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol. Súd priznal v tomto konaní žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 66,70 EUR proti žalovanému uznesením zo dňa 16. 12. 2016 č. k. 8C/283/2014-387, ktorý nadobudol právoplatnosť 30. 1. 2017 a vykonateľnosť 14. 1. 2017. Súd priznal žalobcovi náhradu trov konania vo výške 1.177,26 EUR, ktoré mu je povinný zaplatiť žalovaný.“

9. Okresný súd v odôvodnení uviedol, že vec bola súdom prvej inštancie rozhodovaná po zrušení a vrátení odvolacím súdom (ods. 7. odôvodnenia rozsudku) je pre súd prvej inštancie záväzný právny

názor odvolacieho súdu. Po zrušení rozsudku nedošlo k zásadnej zmene skutkového a právneho stavu veci.

10. Vo vzťahu k predmetu sporu (ods. 14. odôvodnenia rozsudku) okresný súd uviedol, že vzťah medzi spoločnosťou a konateľom sa riadi podľa § 261 ods. 6 písm. a) OBZ. Zodpovednosť konateľa za škodu spôsobenú pri výkone funkcie (§ 135a OBZ) sa spravuje podľa § 373 a nasl. v spojení s § 757 OBZ. Zodpovednosť konateľa za škodu je objektívna, nevyžaduje zavinenie a liberačné dôvody upravuje zákon (§ 135a ods. 3 OBZ). Dôkazným bremenom spoločnosti uplatňujúcej nárok na náhradu škody proti štatutárovi podľa § 135a OBZ je preukázať a/ vznik škody; b/ porušenie povinnosti konateľom konať s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti; c/ príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti konateľa a vznikom škody. Preukázať konanie v zmysle zásad stanovených Obchodným zákonníkom je dôkazným bremenom žalovaného konateľa. Konateľ nezodpovedá za škodu iba ak konal s odbornou starostlivosťou, súčasne v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti, tieto podmienky musia byť splnené súčasne (kumulatívne). Zásady výkonu funkcie konateľa sú: 1/ povinnosť konať s odbornou starostlivosťou a 2/ povinnosť konať s lojalitou vo vzťahu k záujmom spoločnosti a všetkých jej spoločníkov. Povinnosti konateľa vyplývajú z ustanovení Obchodného zákonníka, ďalších zákonov, zo spoločenskej zmluvy, prípadne stanov a rozhodnutí valného zhromaždenia. V zmysle judikatúry sa za odbornú starostlivosť považuje „spôsob výkonu funkcie konateľa na informovanom základe, po dôkladnom zvážení predpokladaných eventualít postupu a následkom zvoleného postupu a v súlade s vlastnými všeobecnými znalosťami a skúsenosťami (zásada profesionality), pri ktorom konateľ prihliada pri výkone svojej funkcie a zabezpečení činnosti na záujmy spoločnosti a jej spoločníkov a nepresadzuje svoje záujmy, či záujmy tretích osôb na úkor záujmov spoločnosti (zásada lojality). Obe zásady musia byť naplnené kumulatívne. Zodpovednosť za škodu konateľov sa podľa § 757 OBZ spravuje všeobecnými ustanoveniami zodpovednosti za škodu podľa § 373 a nasl. OBZ, ktoré sa použijú iba v rozsahu, v akom dopĺňajú osobitnú úpravu zodpovednosti za škodu konateľov podľa § 135a OBZ, ktorá má prednosť pred všeobecnou úpravou. Zákonnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu podľa § 373 a nasl. OBZ sú a/ vznik škody; b/ porušenie povinnosti; c/ príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody. Všetky predpoklady vzniku škody musia byť splnené súčasne, lebo inak by nedošlo k vzniku zodpovednosti za škodu. Konateľ zodpovedá iba za škodu, ktorú spôsobil spoločnosti porušením svojich povinností. V § 135a ods. 2 OBZ sú iba demonštratívne uvedené povinnosti, ktorých porušením vzniká konateľovi povinnosť nahradiť škodu spoločnosti.

11. Bolo podľa okresného súdu nesporné, že žalobca doposiaľ uhradil zo svojich prostriedkov 3.837,18 Eur (titulom mzdy 2.026,66 Eur zaplatenej bývalému zamestnancovi; vyčíslených úrokov z omeškania vo výške 487,76 Eur zaplatených bývalému zamestnancovi; trov súdneho konania vo výške 1.177,26 Eur; súdneho poplatku za odpor proti platobnému rozkazu vo výške 145,50 Eur v súdnom konaní; všetko na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu). Nie každá ujma na majetku obchodnej spoločnosti je škodou. Mzda zaplatená zamestnávateľom (žalobcom) zamestnancovi na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu nie je škodou zamestnávateľa, ale oprávneným nárokom zamestnanca a povinnosťou zamestnávateľa (nákladom zamestnávateľa). Krajský súd v uznesení, ktorým zrušil rozsudok okresného súdu uviedol (26. odsek) - „ďalej iba uznesenie“ uviedol: „S uvedeným konštatovaním je možné súhlasiť, rovnako odvolací súd považuje rozhodnutie konateľa v mene žalobcu ako zamestnávateľa o zvýšení mzdy dotknutému zamestnancovi za rozhodnutie v rámci kompetencií prirodzene vyplývajúcich zo statusu konateľa - štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti a jeho plného konateľského oprávnenia, pričom odvolací súd v tomto smere poukazuje na ust. § 133 ods. 3 OBZ, podľa ktorého obmedziť konateľské oprávnenia môže iba spoločenská zmluva alebo valné zhromaždenie...“ „Napokon to, že predmetná dohoda o zvýšení mzdy je platný právny úkon, vyplynulo nepochybne zo záverov právoplatného a vykonateľného rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 8C/283/2014 z 27.10.2015.“ Zvýšenie mzdy bolo dôsledkom rozhodnutia konateľa, ktoré viedlo k uzavretiu dohody medzi zamestnancom a zamestnávateľom (za ktorého konal štatutár - žalovaný). Prijaté rozhodnutie možno podriaďiť hodnoteniu podľa kritérií (splnenia podmienok) odbornej starostlivosti a lojality. Preto v tomto konaní nie je primárne predmetom posudzovania rozhodnutia konateľa o zvýšení mzdy, ale náhrada škody za porušenie povinnosti predložiť dohodu o zvýšení mzdy účtovnej spoločnosti, ktoré viedlo k nevyplácaniu zvýšenej mzdy zamestnancovi, žalobe zamestnanca a trovám súdneho konania vedeného medzi zamestnávateľom a zamestnancom). Súd prihliada na všetko čo počas konania vyšlo najavo. Žalobca sa bránil v predchádzajúcom pracovnoprávnom spore povinnosťou zaplatiť zamestnancovi mzdu v dohodnutej výške a nebol úspešný. Uzavretie dohody o zmene pracovných podmienok, ktorou bola zamestnancovi zvýšená mzda žalobca popieral a dohodu považoval

za neplatnú (antedatovanú) a to aj po výpovediach bývalého konateľa Ing. Q. E., bývalých zamestnancov P. X. a U. C. v postavení svedkov pred súdom, ktoré svedčili o opaku. „Žalovaný v procesnom postavení svedka v predchádzajúcom pracovnoprávnom spore potvrdil existenciu dohody o zmene výšky mzdy a uviedol dôvody, ktoré ho viedli k jej uzavretiu (najmä, že bola uzavretá počas výkonu funkcie konateľa; výška zvýšenej mzdy zodpovedala pracovným výkonom zamestnanca a mzdám zamestnancom na rovnakej pracovnej pozícii v danej lokalite a danom čase). Postoj žalobcu bol pracovnoprávnom spore bol jednoznačný, smerujúci k preukázaniu absolútnej neplatnosti dohody, na základe ktorej bola zamestnancovi zvýšená mzda. Žalobca tvrdil, že výška hrubej zvýšenej mzdy (z 564,30 EUR podľa pracovnej zmluvy uzavretej 31.5.2010 na 800 EUR) nezodpovedala pracovnému zaradeniu zamestnanca - kuchára. Naopak žalovaný považoval ohodnotenie zamestnanca za primerané jeho pracovnej pozícii a výkonu. Žalobca neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia a nepreukázal, že 1. zvýšením mzdy a 2. vo vzťahu k výške zvýšenia mzdy (vzhľadom na pracovné zaradenie zamestnanca v danom čase a mieste) porušil žalovaný povinnosti konateľa s následkami podľa § 135a OBZ (zásada odbornosti a lojality). Žalovaný v rovnakom čase rozhodol o zvýšení mzdy aj inému zamestnancovi (U. C.), ktorý sa so zamestnávateľom neskôr dohodol inak (po zmene vedenia spoločnosti - žalobcu, odsek 16 odôvodnenia rozsudku - výpoveď svedka U. C.). Nebolo preukázané, že nebolo oprávnením konateľa zmeniť výšku mzdy zamestnancovi. Teda žalovaný ako konateľ bol oprávnený rozhodnúť o zvýšení mzdy zamestnanca. Nebolo preukázané, že takéto zvýšenie mzdy bolo prijaté bez odbornej starostlivosti a v rozpore so záujmami spoločnosti. Krajský súd v odôvodnení uznesenia (27. odsek) uviedol „ že pokiaľ žalobca tvrdil, že výška hrubej mzdy (z 564,30 Eur podľa pracovnej zmluvy M. X. z 31.5.2010 na 800 Eur) nezodpovedala pracovnému zaradeniu zamestnanca - kuchára (v stredisku cestovného ruchu) a že išlo o zvýšenie mzdy poškodzujúce žalobcu, tak v tomto smere neunesol svoje dôkazné bremeno.“ Keďže v časti nevyplatennej mzdy 2.026,66 EUR nešlo o škodu, v tejto časti súd žalobu zamietol. Aj odvolací súd v uznesení (24. odsek) uviedol, že „Vo všeobecnosti okresný súd správne vychádzal, okrem skutkových a právnych tvrdení strán, zo všeobecného právneho rámca zodpovednosti štatutárnych orgánov obchodných spoločností, určeného primárne charakterom zodpovednostného režimu štatutárneho orgánu, ktorý je daný tým, že právny vzťah (člena) štatutárneho orgánu a obchodnej spoločnosti je záväzkovým obchodno-právnym vzťahom.“

12. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd konštatoval, že krajský súd uviedol v uznesení (27. odsek): „Z objektívneho charakteru žalovanej náhrady škody voči žalovanému ako bývalému konateľovi žalujúcej obchodnej spoločnosti podľa § 135a ods. 1, 2 OBZ potom vyplýva, že len ak žalobca v takomto spore unesie svoje dôkazné bremeno o existencii zodpovednosti žalovaného, tak podľa úpravy v § 135a ods. 3 OBZ je dôkazným bremenom žalovaného preukázať, že za škodu pokiaľ bola preukázaná, nezodpovedá (liberačné dôvody).“ Je nepochybné, že žalovaný ako konateľ zodpovedal za vedenie účtovníctva. Nebolo sporné, že bolo povinnosťou žalovaného ako konateľa zabezpečiť, aby účtovná spoločnosť mala najneskôr do 10.10.2012 (čl. IV. 3 Zmluvy o poskytovaní účtovných služieb) k dispozícii dohodu o zmene pracovných podmienok uzavretú 1.9.2012 pre spracovanie miezd. Nebolo sporné, že účtovná spoločnosť nemala k dispozícii túto dohodu do 10.10.2012 a ani neskôr sa jej nedostala do dispozičnej sféry konaním žalovaného. Ani za pôsobenia žalovaného ako konateľa do 31.10.2012 nebola zamestnancovi vyplatená zvýšená mzda za september 2012. Podľa žalovaného sa mala zamestnancovi doplatiť nasledujúcim mesiaci (čo sa nestalo). Ani v predchádzajúcom v pracovnoprávnom spore nebolo preukázané, ako bolo naložené s dohodou o zmene pracovných podmienok. Žalobca tvrdil, že ju odovzdal zamestnankyni N. Q. (svedkyňa), aby ju odniesla do účtovnej spoločnosti. Svedkyňa to nepotvrdila. Zamestnanec P. X. tvrdil vo svojej výpovedi (v pracovnoprávnom spore v procesnom postavení žalobcu), že bola v trezore žalovaného. Nebolo povinnosťou konateľa osobne odnášať podklady účtovnej spoločnosti, aj vydanie pokynu inému zamestnancovi a výber povereného zamestnanca sa považuje za konanie smerujúce k splneniu povinnosti predložiť podklady účtovnej spoločnosti potrebné na spracovanie miezd. V konečnom dôsledku zodpovednou osobou je žalovaný (konateľ), ktorý nezabezpečil doručenie dohody o zmene pracovnej zmluvy účtovnej spoločnosti žalobcu ako podkladu pre spracovanie mzdy zamestnanca P. X.. Nezabezpečenie doručenia zmenenej pracovnej zmluvy účtovnej spoločnosti (podkladu na výpočet výšky mzdy zamestnanca) súd považuje za porušenie povinnosti žalovaného konateľa podľa § 135a OBZ v spojení s § 135 OBZ (povinnosť riadneho vedenia účtovníctva) v rozpore s odbornou starostlivosťou a záujmami spoločnosti. Dôsledkom neodovzdania dohody o zmene pracovnej zmluvy účtovnej spoločnosti bolo nevyplácanie mzdy zamestnancovi vo výške podľa zmenenej pracovnej zmluvy, ktoré viedlo k uplatneniu nárokov na mzdu zamestnanca od zamestnávateľa (žalobcu) a následne súdneho sporu, keďže žalobca sa bránil povinnosti zaplatiť mzdu vo výške dohodnutej podľa zmenenej pracovnej zmluvy. Žalobca nepreukázal

udelenie pokynu zamestnankyni na odovzdanie dohody o zmene pracovnej zmluvy účtovnej spoločnosti, resp. kontrolu splnenia udeleného pokynu a ani riadnu evidenciu dohody v účtovníctve žalobcu (zahŕňajúcu jej odovzdanie účtovnej spoločnosti), keďže dohoda bola podkladom na spracovanie mzdy dotknutého zamestnanca, s čím súvisia aj odvodové a daňové povinnosti spoločnosti (vo vzťahu ku mzde zamestnanca). Tým, že nedošlo k odovzdaniu dohody o zmene pracovných podmienok došlo k porušeniu povinnosti viesť riadne účtovníctvo (zmluvy o poskytovaní účtovných služieb v čl. IV. 3) a dôsledkom bolo omeškanie so zaplatením mzdy zamestnancovi. Úroky z omeškania z istiny pohľadávky - mzdy (príslušenstvo) a trovy súdneho konania (predchádzajúceho pracovnoprávneho sporu) môžu byť škodu, ktorá vznikla v dôsledku porušenia povinností konateľa (žalovaného). Vyššie uvedené konštatoval v odôvodnení uznesenia aj krajský súd (29. odsek). Porušenie povinnosti viesť účtovníctvo malo za následok nezaplatenie mzdy zamestnancovi v dohodnutej výške, omeškanie so zaplatením mzdy (úroky z omeškania) a uplatnenie nárokov zamestnanca v súdnom spore proti zamestnávateľovi (trovy súdneho konania). Okresný súd pri každom titule skúmal príčinnú súvislosť (vo vzťahu ku škode, ktorú predstavujú úroky z omeškania a trovy súdneho konania). Žalobu v časti o zaplatenie mzdy okresný súd zamietol (odsek 19 odôvodnenia rozsudku). Odvolací súd k úrokom z omeškania uviedol v uznesení (31. odsek), že „bol preukázaný vznik škody (vyplatením úrokov z omeškania), porušenie povinnosti žalovaného aj príčinná súvislosť, avšak kauzálny nexus sa môže týkať len doby od prvej (omeškanej splatnosti) zvýšenej mzdy M. X. do momentu predloženia Dohody o zmene pracovných podmienok M. X. žalobcovi s nárokom, aby mu žalobca vyplatil zvýšenú mzdu podľa tejto dohody. Avšak to, že žalobca túto dohodu (nesprávne) neakceptoval a rozhodol sa viesť s M. X. súdny spor (v ktorom bol neúspešný), nemožno pričítať žalovanému, ktorý v tom čase už nebol konateľom spoločnosti. Uvedené časové, vecné a právne súvislosti - okolnosti pre správne posúdenie uplatňovaného nároku na náhradu škody v časti príslušenstva pohľadávky priznanej v súdnom konaní sp.zn. 8C/283/2014, však okresný súd neskúmal. Prvostupňový súd v zmysle rozhodnutia odvolacieho súdu zisťoval preukázateľný okamih, kedy sa dohoda o zmene pracovnej zmluvy preukázateľne dostala do dispozičnej sféry žalobcu, ktorý je okamihom, kedy mohol a mal žalobca plniť povinnosť zamestnancovi mzdu podľa zmenenej pracovnej zmluvy. Vo vzťahu k trovám konania z pracovnoprávneho sporu okresný súd uviedol, že absentuje príčinná súvislosť medzi škodou (vyplatené trovy predchádzajúceho súdneho konania) a porušením povinnosti žalovaného, lebo v čase začatia pracovnoprávneho súdneho sporu (3.9.2014) už žalobca preukázateľne disponoval Dohodou o zmene pracovnej zmluvy P. X. (bližšie v ods. 21. odôvodnenia rozsudku), ktorú však považoval za neplatnú (dôvod neplnenia) a v spore nebol úspešný. Preto v časti trov predchádzajúceho súdneho konania okresný súd žalobu zamietol.

13. Za rozhodujúci okamih kedy sa žalobca preukázateľne dozvedel o zmenenej pracovnej zmluve a preukázateľne ju dostal do dispozičnej sféry okresný súd považoval deň 20.8.2014 (čl. 16-20 spisu). Na výzvu splnomocnenej zástupkyne zamestnanca M. X. zo dňa 21.7.2014 na „dopltenie mzdových nárokov...“ reagoval žalovaný listom zo dňa 27.7.2014 a žiadal predložiť dohodu o zmene pracovnej zmluvy. Splnomocnená zástupkyňa žalobcu listom zo dňa 20.8.2014 doručila žalobcovi Dohodu o zmene pracovných podmienok. Túto skutočnosť neurobila spornou v tomto konaní ani jedna zo strán a tieto listinné dôkazy predkladal žalobca. Iný konkrétny dátum nebol tvrdný žiadnou zo strán a pokiaľ by žalovaný splnil povinnosť zabezpečiť odovzdanie dohody o zmene pracovnej zmluvy ku omeškaniu s platením mzdy zamestnancovi by nedošlo. Od tohto okamihu (20.8.2014) oneskorené platenie mzdy nemožno pričítať žalovanému, ktorý už v tom čase nevykonával funkciu konateľa. Nebolo sporné, že žalobca zaplatil zamestnancovi úroky okrem mzdy aj úroky z omeškania podľa právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu (sp.zn. 8C/283/2014). „Súd v tomto konaní určil výšku škody v časti úroku z omeškania so zaplatením mzdy odo dňa omeškania so zaplatením splatnej mzdy do 20. 8. 2014.

8,75% p.a.	od	do 20.8.2014
170,43	1.11.2012	26,88 EUR
125,42	1.12.2012	18,88 EUR
8,5% p.a.		
69,26	1. 6. 2013	7,19 EUR
117,53	1. 7. 2013	11,38 EUR
111,15	1.8. 2013	9,96 EUR
117,27	1. 9. 2013	9,66 EUR
137,32	1.10. 2013	10,36 EUR
117,27	1. 11. 2013	8,00 EUR
8,25% p.a.		
105,21	1. 12. 2013	6,25 EUR

23,46	1. 1. 2014	1,23 EUR
8,15% p.a.		
62,91	1. 8. 2014	0,28 EUR
870,78	1. 8. 2014	3,88 EUR
2026,66 EUR		113,95 EUR

Preto súd žalobe v časti náhrady škody - (úroky z omeškania zaplatené žalobcom zamestnancovi) 113.95 EUR vyhovel a vo zvyšnej časti náhrady škody žalobu zamietol. Súčasne priznal žalobcovi zákonné úroky z omeškania za omeškanie zo zaplatením náhrady škody 9 % ročne od 11. 4. 2017 do zaplatenia (§ 369 ods. 2 OBZ).“

14. Žalobca tvrdil porušenie zmluvnej povinnosti žalovaným z dohody uzavretej 31.10.2012 medzi žalobcom a žalovaným (čl. 1 písm. a/, b/, c/, čl. 2), najmä uvedenie nepravdivých vyhlásení a porušenie povinnosti nahradiť nároky tretích osôb v dôsledku nepravdivosti prehlásení v čl. 1. (podrobnejšie uvedené v ods. 15. odôvodnenia rozsudku) a domáhal sa plnenia žalovaného z tejto dohody. „V rozsudku, ktorý krajský súd zrušil prvostupňový súd posúdil dohodu podľa jej obsahu ako dohodu dohodou o uznaní záväzku (§ 323 OBZ) s tým, že je neplatná (absolútne neplatný právny úkon pre neurčitosť), keďže uznať možno iba určitý záväzok, ktorý trvá v čase jeho uznania (v dohode nie je uvedený konkrétny záväzok, ktorý žalovaný uznáva a uhradí). Takáto dohoda je neurčitá a preto neplatná podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. „Podľa právneho názoru odvolacieho súdu (32. odsek odôvodnenia uznesenia) čo do obsahu predmetnú dohodu z 31. 10. 2012 v bode 11 písm. a), b), c), bod 2, je možné podradiť pod úpravu pristúpenia k záväzku podľa § 534 OZ, podľa ktorého kto sa s dlžníkom dohodne, že splní jeho záväzok voči veriteľovi, má voči dlžníkovi povinnosť poskytovať plnenie jeho veriteľovi. Veriteľovi z toho však priame právo nevznikne. Je to zrejme z textu odseku 2 dohody - „v prípade, ak v dôsledku nepravdivosti prehlásení uvedených v odseku 1 dohody budú tretie osoby uplatňovať akékoľvek nároky plynúce z úkonov G.. Q. E. voči Spoločnosti, tieto nároky v celom rozsahu voči tretím osobám uspokojí G.. Q. E., bez povinnosti náhrady zo strany Spoločnosti“. Aj keď úprava inštitútu pristúpenia k záväzku, vzhľadom na jeho zabezpečovací charakter nevylučuje pristúpenie k budúcemu záväzku (záväzku, ktorý vznikne v budúcnosti), tak podmienkou platnosti pristúpenia k takémuto záväzku však je dostatočné určenie budúceho záväzku, teda pristúpiť možno platne k peňažnému záväzku, ktorý má ešte len vzniknúť, s dostatočným určením čo do dôvodu vzniku záväzku a jeho výšky. Uvedené v predmetnej dohode strán z 31. 10. 2012 absentuje, preto záver súdu prvej inštancie o neurčitosti záväzku je síce vecne správny, avšak z celkom iných právnych dôvodov.“ Dohoda medzi konateľom a obchodnou spoločnosťou je zrozumiteľná, ale neurčitá (nie je isté, čo má plniť). Absolútna neplatnosť právneho úkonu pôsobí od začiatku (ex tunc), bez ohľadu, či sa jej niektorá zo strán dovoľavala. Vzhľadom na to, že dohoda z 31. 10. 2012 medzi žalobcom a žalovaným - podľa jej obsahu dohoda o pristúpení k záväzku (§ 534 OZ) je absolútne neplatný právny úkon pre jeho neurčitosť (§ 37 ods. 1 OZ) nemá žalobca nárok na plnenie od žalovanému na základe tejto dohody. Súd musí každý právny nárok pri rozhodovaní subsumovať pod konkrétnu právnu normu a na absolútnu neplatnosť právnych úkonov ako právneho dôvodu na plnenie prihliada z úradnej moci (ex off). Toľko súd uvádza vzhľadom na argumentáciu žalobcu prostredníctvom splnomocneného zástupcu z 25. 9. 2020 čl. 393-398 (najmä II. vyjadrenia). Súd považuje za potrebné uviesť, že základ právneho nároku je náhrada škody podľa § 135a OBZ, ktoré má kogentný charakter a žalobca sa primárne domáha náhrady škody podľa tohto špeciálneho ustanovenia upravujúceho škodu spôsobenú konateľom obchodnej spoločnosti. V oprávnenej výške súd žalobcovi nárok na náhradu škody priznal, v časti v ktorej bol nárok žalobcu neoprávnený žalobu zamietol. Žalobca poukazoval na to, že povinnosti neporušil, ale musí znášať zodpovednosť, čo je v rozpore s pravidlami poctivého obchodného styku a dobrými mravmi. Výkon práva v rozpore s pravidlami poctivého obchodného styku nepožíva právnu ochranu (§ 265 OBZ). Vzťahuje sa k využitiu práva osobou, ktorej patrí a nie je protiprávny, jeho účelom nie je realizácia vlastných oprávnených hospodárskych záujmov a hospodárskeho cieľa determinovaného obchodným záväzkom, ale snaha výkonom práva znevýhodniť druhú stranu a spôsobiť jej ujmu. V tomto súdnom konaní sa výkon svojho práva domáha žalobca (náhrada škody). O plnení žalobcu (mzda zamestnanca s príslušenstvom) už bolo právoplatne rozhodnuté v predchádzajúcom pracovnoprávnom súdnom spore. Súd v tomto konaní nerozhoduje o výkone práva žalovaného (aby ho bolo možné podrobiť testovaniu, či je výkon práva v rozpore s poctivým obchodným stykom), ale žalobcu. Výkon práv a povinností nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Rozpor s dobrými mravmi je právna otázka (nie skutková). Odkazom na dobré mravy sa kvalifikuje správanie, ktoré nemožno podriať pod inú právnu normu. Konanie žalobcu v postavení konateľa je možné podriať pod konkrétne právne normy, najmä Obchodného zákonníka, ktoré súd aplikoval pri rozhodovaní. Súd nerozhoduje o

výkone práva žalovaného (aby ho bolo možné podrobiť testovaniu, či je výkon práva v rozpore s dobrými mravmi), ale žalobcu.“ O trovách konania okresný súd rozhodol podľa pomeru úspechu § 255 ods. 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP tak, že priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania od žalobcu podľa pomeru úspechu 94 %.

15. Proti rozsudku okresného súdu - vo výrokoch II. a III. podal rozsiahle odvolanie žalobca v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP - súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

16. V odvolaní žalobca uviedol, že okresný najskôr vo svojom rozsudku zo dňa 03.01.2018 nesprávne a úplne, podľa žalobcu, mimo právneho základu veci uviedol, že Dohoda je svojím obsahom uznaním záväzku v zmysle § 323 OBZ a ako taká je neplatná, keďže podľa právneho záveru súdu prvej inštancie „uznať možno iba určitý záväzok, ktorý trvá v čase jeho uznania“, pričom v dohode nie je uvedený konkrétny záväzok, ktorý žalovaný uznáva a uhradí. Odvolací súd v uznesení sa nestotožnil s tým, že Dohoda svojím obsahom môže predstavovať uznanie záväzku podľa § 323 OBZ, ale túto právne kvalifikoval ako pristúpenie k záväzku podľa § 534 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“). Následne však odvolací súd skonštatoval, že pristúpenie k budúcemu záväzku je dostatočne určité len vtedy, ak je budúci záväzok špecifikovaný čo do dôvodu a výšky. Uvedené v Dohode má podľa odvolacieho súdu absentovať, teda hoci právny záver súdu prvej inštancie o neurčitosti, a teda neplatnosti Dohody má byť správny, právne dôvody neplatnosti Dohody majú byť celkom odlišné. Následne súd prvej inštancie v rozsudku neplatnosť Dohody odôvodnil citáciou odôvodnenia uznesenia a jedinou vetou „Dohoda medzi konateľom a obchodnou spoločnosťou je zrozumiteľná, ale neurčitá (nie je isté, čo má plniť).“ Okresný súd podľa žalobcu prijal záver o neplatnosti Dohody bez toho, aby v konaní pred súdom ktorákoľvek zo strán namietala, že by považovali Dohodu za čiastočne alebo úplne neurčitú a z tohto dôvodu neplatnú, teda strany sporu od jeho počiatku až do času, keď konajúci súd uviedol, že sa má jednať o uznanie záväzku, ktoré teda vyhodnotil ako neplatné, považovali Dohodu za dostatočne určitú, a to v celom jej rozsahu. Dokonca žalovaný bol Listom žalobcu zo dňa 20.05.2015 vyzvaný na plnenie záväzku voči P. X. priamo v zmysle Dohody, voči čomu žiadnym spôsobom nenamietal, rovnako v súdnom konaní nenamietal svoju povinnosť vyplývajúcu mu z Dohody, pričom bol kvalifikovane počas celého konania právne zastúpený. Taktiež sám žalovaný uviedol - str. 8 bod 12. rozsudku „Je nelogické, aby žalovaný uzatváral dodatočne dohody o zmene pracovných podmienok vedomý si, že dňa 31.10.2012 uzatvoril dohodu so žalobcom a spoločnosťou IVABA a.s., kde sa zaviazal na náhradu škody voči tretím osobám“, čo dokazuje, že Dohoda bola pre strany sporu určitá a zrozumiteľná.

17. V odvolaní žalobca uviedol, že právny záver súdu prvej inštancie o neplatnosti Dohody sa bez dostatočného právneho odôvodnenia, iba na základe záveru vysloveného v jednej vete (aj keď s odôvodnením viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu, čo však súd prvej inštancie nezbavuje povinnosti riadne svoje rozhodnutie odôvodniť, najmä za situácie, že odvolací súd posúdi vec podľa ustanovenia, ktoré nebolo do rozhodnutia odvolacieho súdu v konaní vôbec použité s odôvodnením uvedeným v jednej vete, bez možnosti strán sa k uvedenému vyjadriť § 382 CSP), odchyľuje od jednej zo základných súkromnoprávných zásad, podľa ktorej je právne úkony potrebné vždy vykladať v prospech ich platnosti a nie neplatnosti. Uvedená zásada je zhmotnená aj v ustálenej súdnej praxi, napr. v Náleze Ústavného súdu SR zo dňa 01.04.2015, sp.zn. I. ÚS 640/2014. Žalobcovi je známa zásada, že súd je povinný z úradnej moci prihliadať na absolútnu neplatnosť právneho úkonu, avšak to neznamená, že túto má nachádzať v rozpore so zákonom a zákonnými požiadavkami na určitosť právneho úkonu (ako je uvedené nižšie), pri tom skutkovom základe, že účastníkom samotným je jasné, čo si medzi sebou dohodli a pri opakovanej a známej judikatúre vykladania právnych úkonov v prospech ich platnosti a nie neplatnosti. Je zrejmé, že právna kvalifikácia zo strany súdu prvej inštancie je podľa žalobcu právne neudržateľná a to až do takej miery, že výklad súdu prvej inštancie a aplikácia práva z jeho strany je ústavne nekonformná, a to aj pri platnosti zásady viazanosti súdu prvej inštancie právnym názorom súdu odvolacieho. Práve z dôvodu eliminovania situácií, aká vznikla so mzdovým dekrétom P. X., pri odovzdávaní funkcie konateľa bola so žalovaným uzatvorená Dohoda, v ktorej žalovaný vyhlásil nasledovné skutočnosti:

„a) že ako konateľ žalobcu počas svojho pôsobenia vo funkcii konateľa nevykonal žiaden úkon za žalobcu, ktorý by nebol premietnutý do účtovníctva žalobcu, respektíve s ktorým by preukázateľným

spôsobom neoboznámil spoločnosť IVABA, a.s. a neexistujú žiadne doklady, ktoré by právny, ekonomický, finančný stav žalobcu zistený na základe účtovníctva žalobcu ku dňu 31.10.2012 menili,

b) že účtovníctvo žalobcu, tak ako je toto vedené a zostavené ku dňu 31.10.2012 je vedené v súlade s príslušnými právnymi predpismi, sú v ňom uvedené všetky účtovné operácie, ktoré je potrebné v rámci riadneho vedenia účtovníctva účtovať, neexistujú žiadne úkony, ktoré mali byť v účtovníctve vedené a ktoré zaúčtované neboli a účtovníctvo prezentuje aktuálny stav žalobcu ku dňu 31.10.2012,

c) že žalobca nemá žiadne záväzky voči tretím osobám, má splnené všetky povinnosti voči štátu a na žalobcovi neviaznu žiadne ťarchy ani bremená, okrem tých ktoré vyplývajú z účtovníctva žalobcu ku dňu 31.10.2012.“ Zmysel a účel týchto prehlásení bol žalobcovi a aj žalovanému vopred známy, pričom sa nimi malo zabrániť situácii, kedy žalovaný ako osoba, ktorej mala zaniknúť funkcia konateľa, zatají podstatné informácie alebo dokumenty, ktoré ako konateľ uskutočnil a v dôsledku ktorých žalobcovi vznikli peňažné záväzky alebo iné povinnosti, o ktorých však žalobca ku dňu ukončenia funkcie žalovaného ako konateľa vedomosť nemal (tieto neboli ani riadne vedené v účtovníctve, kedy riadne zabezpečenie vedenia účtovníctva ako reálneho obrazu stavu spoločnosti je jednou zo základných zákonných povinností konateľa a ani s nimi nebol žalobca zo strany žalovaného oboznámený) a tieto sa objavia až po ukončení funkcie konateľa žalovaným. Jedná sa o pokrytie základnej zodpovednosti konateľa v situáciách, keď sa jeho funkcia končí, aby bolo zrejmé, v akom stave, najmä s akými záväzkami voči tretím osobám, spoločnosť odovzdáva, a aby sa táto nedostala voči týmto osobám do porušenia svojich povinností. V konaní bolo podľa žalobcu jednoznačne preukázané, že žalovaný uviedol v Dohode nepravdivé vyhlásenia. Pre takéto prípady sa žalovaný v ods. 2 Dohody priamo, jasne a určite zaviazal, „...že v prípade, ak v dôsledku nepravdivosti prehlásení uvedených v ods. 1 Dohody budú tretie osoby uplatňovať akékoľvek nároky plynúce z úkonov žalovaného voči žalobcovi, tieto nároky v celom rozsahu voči tretím osobám uspokojí žalovaný, bez povinnosti náhrady zo strany žalobcu“. Vyhlásenia žalobcu pokrývajú dostatočne určitým a zrozumiteľným spôsobom definovanú množinu situácií, kedy si tretie osoby uplatnia voči žalobcovi akékoľvek nároky na základe skutočností a/alebo dokladov, ktoré žalovaný žalobcovi pri odovzdaní funkcie konateľa neposkytol alebo ktoré neboli riadne vedené v účtovníctve žalobcu. Žalobca a žalovaný v Dohode ani objektívne nemohli individuálnym spôsobom špecifikovať individuálne definovaný záväzok v konkrétnej výške a z konkrétneho právneho dôvodu, ktorý ma žalovaný za žalobcu plniť, ako to požaduje pre určitosť Dohody súd prvej inštancie - veď predsa sám žalovaný v Dohode tvrdí a vyhlasuje, že žiaden takýto záväzok neexistuje (a ak existuje zaväzuje sa na jeho úhradu). Konajúci súd však bez náležitého odôvodnenia a v rozpore s ustálenou súdnou praxou zasiahol do zmluvnej voľnosti strán sporu, keď Dohodu označil ako neplatný právny úkon z dôvodu jej neurčitosti, pričom vyžaduje na jej určitosť formuláciu určenia záväzku „čo do dôvodu jeho vzniku a výšky“ (berúc do úvahy citáciu právneho názoru odvolacieho súdu, keďže k odôvodneniu súdu prvej inštancie „nie je isté, čo sa má plniť“ sa v podstate ani je čo vyjadrovať, keďže tu absentuje akákoľvek právna kvalifikácia a definícia), ktorú však zákon vyžaduje pri uznaní záväzku a nie pri § 534 Občianskeho zákonníka, na ktorý platia všeobecné požiadavky na určitosť právnych úkonov, do ktorých určite nie je možné zahrnúť určenie záväzku „čo do dôvodu jeho vzniku a výšky“. Žalovaný svoju jednoznačne a určito definovanú povinnosť voči žalobcovi nespĺnil, napriek tomu, že bol na jej splnenie vyzývaný, čo bolo v konaní preukázané, čím porušil svoju zmluvnú povinnosť vyplývajúcu mu z platnej Dohody. Nie je pravdou zodpovednosť žalobcu za bránenie sa v súdnom konaní voči P. X., žalobca žalovaného s uplatňovaným nárokom P. X. oboznámil (výzva z roku 2015), tento však na výzvu nereagoval. Práve naopak, je zodpovednosťou žalovaného, že na základe výzvy žalobcu z roku 2015, v ktorej ho oboznamoval so vzniknutou situáciou a vyzýval na úhradu, nespĺnil za žalobcu nárok P. X., ktorý teda považoval za platný (čo však vyplynulo až z jeho svedeckej výpovede v rámci súdneho konania sp zn. 8C/283/2014) a bývalý zamestnanec musel začať súdne konanie. Ak sa chcel žalobca vyhnúť námietkam žalovaného o nedôvodnom zaplatení uplatňovaných nárokov zo strany P. X., keďže tieto si od začiatku od žalovaného uplatňoval, musel sa v súdnom konaní s P. X. brániť a uplatňovať argumentáciu na svoju obranu (navyše pri skutkovom základe, kedy P. X. si dva roky „schovával“ predmetný dekrét u seba; keď pri odvolaní žalovaného z funkcie konateľa bolo žalovaným potvrdené, že žiadne iné nároky ako zachytené v účtovníctve neexistujú - čo sa preukázalo ako nepravdivé; keď sám P. X. písomne potvrdil, že nemá voči žalobcovi žiadne nároky týkajúce sa nevyplatenej mzdy - čo sa taktiež preukázalo ako nepravdivé; keď sám žalovaný vyplatil P. X. inú mzdu akú mu priznal v mzdovom dekréte, ktorým mu mzdu zvyšoval, a to po účinnosti tohto mzdového dekrétu a množstvo ďalších argumentov). Žalobca má za to, že konal s odbornou starostlivosťou, uplatneným nárokom sa riadne bránil vo viere v platnosť prehlásení žalovaného pri ukončovaní jeho funkcie ako konateľa žalobcu. Keďže však v dôsledku právoplatného priznania nárokov P. X. bolo nepochybne preukázané, že prehlásenia žalovaného uvedené v Dohode sú nepravdivé, tak prišlo k naplneniu ods. 2 Dohody, v ktorom

sa žalovaný v takýchto prípadoch zaviazal takéto nároky v celom rozsahu voči tretím osobám uspokojiť, čo jednoznačne porušil. Dohoda spĺňa všetky náležitosti platného právneho úkonu, je dostatočne určitá a zrozumiteľná, žalovaný a žalobca sa v nej dohodli, že žalovaný zaplatí tretím osobám všetky nároky, ktoré si uplatnia voči žalobcovi v dôsledku nepravdivosti vyhlásení žalovaného uvedených v Dohode. Žalovaný však voči žalobcovi túto svoju povinnosť nespĺnil (porušil svoju povinnosť), nároky musel zaplatiť žalobca (škoda), ktorý si ich voči žalovanému uplatňuje v tomto konaní (príčinná súvislosť - ak by nároky zaplatil žalovaný, nemusel by ich platiť žalobca). Je teda zrejmé, že žalovaného viaže aj zmluvná povinnosť v zmysle Dohody voči žalobcovi, ktorej porušením vzniká žalobcovi nárok na náhradu škody. Navyše žalobca vopred oboznámil žalovaného s nárokmi uplatňovanými p. P. X. (listom žalobcu zo dňa 20.05.2015), vyzval ho na plnenie, ako aj ho oboznámil s postupom a nárokmi v prípade, ak z jeho strany k plneniu nepríde.

18. Žalobca v odvolaní uviedol, že posúdenie veci - neplatnosť Dohody z dôvodu okresným súdom tvrdenej neurčitosti pristúpenia k záväzku (prevzatia plnenia) obsiahnutom v Dohode je nesprávnym právnym posúdením veci, Dohoda je platná a upravuje medzi žalobcom a žalovaným práve režim a vzájomné práva a povinnosti situácií, kedy si voči žalobcovi tretie osoby uplatnia nároky, ktoré vznikli v dôsledku úkonov žalovaného a neboli k 31.10.2012 zachytené v účtovníctve spoločnosti (čo nárok P. X. spĺňa) a závery okresného súdu sú tak svojvoľné, arbitrárne a právne neudržateľné. Vychádzajúc z textu Dohody, ak by bola považovaná podľa jej obsahu za dohodu podľa § 534 Občianskeho zákonníka, jej porušenie zo strany žalovaného, ktoré bolo v konaní jednoznačne preukázané, zakladá u žalobcu nárok na náhradu škody aj podľa ustálenej súdnej praxe, pričom poukázal primerane na rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 24.01.2007 sp.zn. 33Odo 293/2005 publikovaného pod č. Rc 16/2008. Žalobca mal vzhľadom na existenciu Dohody v takomto prípade možnosť požadovať, aby plnenie poskytol P. X. žalovaný, alebo ak žalobca splnil tento záväzok sám, vznikol tým žalobcovi nárok na náhradu škody voči žalovanému. Okresný súd teda podľa žalobcu nedostatočne právne vec posúdil a odklonil sa od súdnej praxe, ale aj od racionálnej právnej interpretácie, v otázke posudzovania zodpovednosti žalovaného za škodu, čím rozhodol svojvoľne, arbitrárne a jeho právne závery nie sú udržateľné. Celé odôvodnenie neplatnosti Dohody tvoria dve vety - citácia z Uznesenia a veta doplnená súdom prvej inštancie „Dohoda medzi konateľom a obchodnou spoločnosťou je zrozumiteľná, ale neurčitá (nie je isté, čo má plniť)“, pričom odôvodnenie vôbec neobsahuje argumentáciu a vysporiadanie sa s námietkami žalobcu uvedenými vo Vyjadrení zo dňa 25.09.2020. Podľa žalobcu boli naplnené odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP a § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

19. V odvolaní žalobca uviedol, že namieta aj účelové citácie okresného súdu výpovedí svedkov v konaní sp.zn. 8C 283/2014 v odôvodnení rozsudku ods. 16 odôvodnenia. Súd prvej inštancie vyhodnotil - že na základe výpovedí žalovaného, P. X., U. C. v konaní sp.zn. 8C 283/2014 mal žalobca uznať riadne uzatvorenie dohody o zvýšení mzdy P. X. (Mzdový dekrét), súd prvej inštancie však už nikde v odôvodnení napríklad neuvádza, že dátum tvrdeného uzatvorenia Mzdového dekrétu je v deň, keď P. X. ani nebol v práci (pričom obaja účastníci dohody tvrdili, že sa táto podpisovala na pracovisku), že žalobca mal v rukách potvrdenia od P. X., že má všetky svoje nároky voči žalobcovi uhradené, čo sa preukázalo ako nepravdivé, rovnako prehlásenia a potvrdenia od žalovaného, že neexistujú žiadne nároky voči žalobcovi, ktoré nie sú zachytené v účtovníctve, resp. by s nimi nebol žalobca oboznámený, čo sa preukázalo ako nepravdivé; že žalovaný 3x menil svoje tvrdenia, čo sa stalo so Mzdovým dekrétom po jeho tvrdenom podpise a množstvo iných nezrovnalostí. Je zrejmé, že okresný súd odôvodnenie v tejto časti prebral zo svojho rozsudku zo dňa 03.01.2018, voči ktorému žalobca namieta aj nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie z dôvodov uvedených v odvolaní zo dňa 18.01.2018. Na uvedenom zotrváva, nebude ich však opakovať, keďže pre právne posúdenie veci nemajú význam, avšak je potrebné uviesť a namietat', že citácie súdu prvej inštancie sú tendenčné a nesprávne. Žalobca má za to, že v tejto veci nie je možné abstrahovať od jeho úkonov, jeho odbornej starostlivosti pri odchode žalovaného z funkcie konateľa, aby sa predišlo obdobným situáciám. Je zrejmé, že žalobca je v celej veci poškodeným, kedy napriek tomu, že protokolárne preberal všetky dokumenty odovzdávané žalovaným, zaviazal žalovaného na pravdivosť jeho prehlásení a účtovníctva, za ktoré bol žalovaný zodpovedný, sa skoro po dvoch rokoch odo dňa odchodu žalovaného z funkcie konateľa objaví mzdový dekrét, ktorým žalovaný zvýšil mzdu jednému zo zamestnancov, bez toho aby túto skutočnosť preniesol do účtovníctva, akokoľvek o nej informoval žalobcu - a žalobca je nútený takúto zvýšenú mzdu doplatiť, pričom pre takýto prípad uzatvoril so žalovaným dohodu, v ktorej ho zaviazal, aby takéto platby vykonal on.

20. Žalobca v odvolaní uviedol, že žalovaný porušil tak svoje zákonné povinnosti, ako aj zmluvné dohody - ale v konečnom dôsledku má niešť zodpovednosť žalobca, ktorý však žiadne svoje povinnosti, ani dohody neporušil a postupoval s maximálnou starostlivosťou. Uvedené je nielenže podľa žalobcu nespravodlivé, ale aj rozporné so zásadami poctivého obchodného styku a dobrými mravmi a nie je možné, aby takýto výkon práva - obrana žalovaného - požíval súdnu (právnú) ochranu, pričom záver okresného súdu, že výkon práva je možné posudzovať len u žalobcu považuje za nesprávny (rovnako sa napríklad ako súladná s dobrými mravmi posudzuje námietka premlčania na strane žalovaných, vznášaná práve na strane žalovaných a nie žalobcov ako obrana v súdnom konaní, čo by podľa právneho názoru súdu prvej inštancie uvedeného v odôvodnení rozsudku nebolo možné, opaku svedčí ustálená judikatúra). Súd prvej inštancie zamietol žalobu „Rozsudkom zo dňa 03.01.2018 z dôvodu, že nemal za preukázané naplnenie predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, pričom v otázke posúdenia nároku žalobcu ako nároku na náhradu škody z dôvodu neplnenia záväzku žalovaného vyplývajúceho z Dohody uviedol, že Dohoda je v tomto smere obsahovo uznaním záväzku podľa § 323 Obchodného zákonníka, avšak táto neobsahuje uznanie záväzku čo do dôvodu a výšky, a preto má byť neplatná. Odvolací súd síce zhodne so súdom prvého stupňa uviedol, že Dohoda má byť ako právny úkon neplatná, avšak túto hmotnoprávne posudzoval úplne odlišne, na základe iného ustanovenia - a to § 534 Občianskeho zákonníka - ako prístupenie k záväzku (v súlade s akceptovanou právnou teóriou predmetné ustanovenie upravuje prevzatie dlhu).“ Odvolateľ citoval § 382 CSP a z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 Cdo 210/2009 a z rozhodnutia sp.zn. 5Cdo 334/2009. Do § 382 CSP je reflektované pôvodné znenie § 213 ods. 2 OSP. Strany sporu majú procesné právo vyjadrovať sa ku všetkým podstatným skutkovým, ale aj právnym otázkam, a to nielen v konaní na súde prvej inštancie, ale aj v odvolacom konaní. Hoci uznesenie je vo svojej výrokovej časti zrušujúcim, t.j. prvostupňový rozsudok zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (a teda nie je končným rozhodnutím vo veci), na uznesenie je nevyhnutné z hľadiska jeho obsahu prihliadať komplexne, teda aj skúmať, aké možnosti skutkového a právneho posúdenia veci má súd prvej inštancie potom, ako mu bude vec vrátená na ďalšie konanie. Uznesenie totiž vyslovuje právny názor odvolacieho súdu. Otázka posúdenia platnosti/neplatnosti Dohody je pritom v tomto konaní zásadnou, nakoľko žalobca svoj právny nárok uplatnený žalobou kvalifikoval ako nárok na náhradu škody tak z dôvodov porušenia zákonných povinností žalovaného ako konateľa žalobcu, ako aj nárok na náhradu škody z dôvodu porušenia zmluvnej povinnosti žalovaného vyplývajúcej mu zo záväzkového právneho vzťahu (Dohody) medzi žalobcom a žalovaným. Takúto možnosť posudzovania nároku žalobcu odvolací súd uznesením zmaril, keď v uznesení opomínajúc povinnosť postupovať v súlade s § 382 CSP vyslovil právny názor o tom, že Dohoda je z obsahového hľadiska prístupenie k záväzku podľa § 534 Občianskeho zákonníka, avšak pre jeho neurčitosť (nešpecifikovanie záväzku čo do dôvodu a výšky) je neplatný právny úkon. Navyše k uvedenému prišlo po tom ako súd prvej inštancie úplne nesprávne a v rozpore s právnymi predpismi kvalifikoval povinnosť žalovaného uvedenú v Dohode ako uznanie záväzku, o ktoré sa však vôbec nejednalo, ako aj správne uviedol odvolací súd. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie bez ďalšieho neposudzoval právnú povahu a ani platnosť/neplatnosť Dohody, ale vychádzal len z právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného bez toho, aby sa k nemu žalobca ako strana sporu mohol v súlade s § 382 CSP vopred vyjadriť (a to v čase, keď by mohol svojím vyjadrením a uplatňovaním prostriedkov procesného útoku čokoľvek ovplyvniť). Uvedeným konaním malo dôjsť k porušeniu procesných práv žalobcu, keďže súdne konanie z faktického hľadiska vôbec nebolo dvojinštančné. Žalobca sa síce vyjadril Vyjadrením zo dňa 25.09.2020, ale toto vyjadrenie vzhľadom na právny záver súdu prvej inštancie o jeho viazanosti právnym názorom súdu odvolacieho nemalo žiaden reálny význam a žiadnym spôsobom nemohlo zvrátiť rozhodovanie súdu prvej inštancie po vydaní uznesenia. Týmto je popretá v tomto konaní v celom rozsahu zásada dvojinštančnosti súdneho konania. Existujú prípady, kedy súd prvej inštancie nie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu - a to (okrem iných v právnej teórii uvádzaných) v prípade, ak právny záver súdu vyššej inštancie je ústavne nesúladný. Žalobca do konania doložil Nález ÚS SR sp.zn. I. ÚS 632/2016 z 30.11.2016. Je zrejmé, že nielen postup odvolacieho súdu, akým vyslovil právny názor o neplatnosti Dohody z dôvodu jej neurčitosti je v rozpore s právom žalobcu na spravodlivý súdny proces, ale aj samotný právny názor je ústavne neudržateľný, a to z dôvodov podrobne uvedených v tomto odvolaní. Žalobca mal za to, že aj v tejto veci bolo možné sa súdom nižšej inštancie odkloniť od právneho názoru súdu inštancie vyššej, a to s poukazom na právny záver vyslovený v Náleze ÚS SR zo dňa 30.11.2016, I. ÚS 632/2016. Súd prvej inštancie zároveň vyhodnotil, že sa nemôže jednať o škodu, keďže žalovaná suma je mzdou platenou zamestnancovi na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, taktiež uviedol neexistenciu príčinnej súvislosti medzi tvrdou škodou a porušením povinností žalovaného. S uvedeným nesúhlasil, dokonca takáto právna kvalifikácia je veľmi nebezpečná

v tom, že zakladá oprávnenia konateľov spoločností podpisovať záväzné dokumenty pre spoločnosť, bez ich premietnutia do účtovníctva spoločností, bez ich reálneho rešpektovania samotnými konateľmi, bez ich odovzdania pri svojom odchode, pričom následne tretie osoby disponujúce týmito dokumentmi si začnú po rokoch uplatňovať svoje nároky voči spoločnosti, kde je predpoklad ich úspechu (ako v súdnom konaní sp.zn. 8C 283/2014) a spoločnosť bude nútená tieto záväzky splniť bez toho, aby bývalí konatelia niesli akúkoľvek zodpovednosť za takéto konanie. Takéto konanie konateľa nemôže požívať súdnu ochranu, je nesprávne a poškodzujúce spoločnosti, dokonca môže byť pre spoločnosť likvidačné, ak sa objavia napríklad dokumenty o pôžičkách, iných vysokých finančných záväzkoch, ktoré by spoločnosť mala plniť. Jedná sa o zbavenie akejkoľvek zodpovednosti konateľov, naproti tomu, že Obchodný zákonník pre ich konanie stanovuje zodpovednosť prísnejšiu ako pri iných zmluvných, zákonných vzťahoch, a teda takýto výklad práva je v rozpore so zákonnými ustanoveniami, snahou zákonodarcu pokryť zodpovednosť konateľov vo väčšom rozsahu ako pri iných vzťahoch a ako taký je celkovo nesprávny a so zákonom rozporný. Žalovaný ním podpísaný záväzný dokument nepreniesol do účtovníctva spoločnosti a ani ho neodovzdal pri svojom odchode, čím spôsobil situáciu, že sa zamestnancovi vyplácala mzda v inej výške ako mu patrila. Napriek okolnostiam celej veci okresný súd v konaní sp.zn. 8C 283/2014 rozhodol, že táto mzda zamestnancovi patrí a žalobca mu ju musel doplatiť. Uvedený stav však spôsobil žalovaný, keďže žalobca - v dôsledku porušenia povinností žalovaným - nemal vedomosť o existencii Mzdového dekrétu, voči zamestnancovi konal tak akoby tento neexistoval, prijímal voči nemu rozhodnutia na takomto základe, ako napríklad pridelovanie odmien pri úplne inom základnom plati. Uvedené spôsobilo, že P. X. dostal v konečnom dôsledku „mzdu 800,- EUR základ (na základe súdneho konania č. 8C/283/2014) plus 200,- EUR odmeny mesačne (ktoré mu ale boli priznávané pri inom základe (650,- EUR), o ktorom mal v dotknutom čase žalobca vedomosť), a to v postavení kuchára, kedy v konečnom dôsledku zarábala viac ako riaditeľ v dotknutom čase u žalobcu.“

21. V odvolaní uviedol, že nie je ani pravdou, že žalobca nepreukázal neprimeranosť mzdy zamestnancovi - v konaní sp.zn. 8C 283/2014 boli doložené dôkazy, ktoré preukazovali priemerný plat zamestnanca v postavení kuchára, a to v rozpätí od 363,- Eur do 545,- Eur, priemer 467,- Eur, hrubá mzda, na ktoré aj v tomto konaní poukazoval žalobca, spis súdneho konania 8C 283/2014 bol pripojený (priemerná mesačná mzda podľa Štatistického úradu SR, podľa STATdat, TREXIMA Bratislava, spol. s. r.o.). Mzda vo výške 800,- Eur a ešte plus 200,- Eur odmeny pridelované každý mesiac predstavujú neprimerane vysokú mzdu pre kuchára nad priemernou mzdou v tejto oblasti. Nie je zrejmé, na akom základe súd prvej inštancie dospel k záveru, že výška reálne vyplatenej mzdy nebola nepomerne vysoká. A je bez právneho významu, či to žalobca uvádzal primárne alebo nie, žalobca v tomto konaní namietal aj neprimeranosť mzdy dohodnutej s P. X. a k uvedenému predložil aj relevantné doklady. Doplatok na mzde, ktorý musel žalobca zaplatiť na základe výsledkov súdneho konania sp.zn. 8C 283/2014 je škodou, ktorá bola spôsobená žalobcovi spočívajúcou v zmenšení jeho majetku, spočívajúcou tak v doplatkoch na mzde, ale aj v úrokoch z omeškania a v trovách súdneho konania, keďže žalobca - v dôsledku nevedomosti o Mzdovom dekréte, nevyplácal zamestnancovi mzdu riadne a včas. Na uvedené nemá vplyv skutočnosť, že doplatok musel žalobca zaplatiť na základe právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia, aj keď je voči tretej osobe takýto nárok v súdnom konaní priznaný, uvedené neznamena, že tento nárok nemohol vzniknúť na základe porušenia povinnosti osobou, ktorá je voči žalobcovi, ako osobe povinnej tento nárok plniť, zodpovedná či už na základe už zákonných alebo zmluvných ustanovení. Skutočnosť, že žalobca plnil na základe súdneho rozhodnutia nezabavuje žalovaného zodpovednosti za svoje konanie vo funkcii konateľa žalobcu. Žalobca mal za to, že mu konaním žalovaného vznikla škoda spočívajúca v sume doplatenia mzdy/náhrady mzdy s príslušenstvom a preukázal aj príčinnú súvislosť, keďže ak by si žalovaný riadne splnil svoje povinnosti, nový Mzdový dekrét by preniesol do účtovníctva - žalobca by P. X. vyplácal mzdu podľa tohto dekrétu, tento dekrét by zvažoval v rámci ďalšieho určovania mzdy uvedenému zamestnancovi a v končnom dôsledku by mu nevyplácal mzdu vyššiu ako riaditeľovi a neprišiel by do omeškania s plnením si povinností voči zamestnancovi. Navrhol, aby v zmysle § 388 CSP a § 390 CSP odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, a to tak, že:

„Žalovaný je povinný žalobcovi zaplatiť sumu vo výške 3.723,23 EUR, úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.723,23 EUR od 11.04.2017 do zaplata, všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Súd priznáva žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100%.“

22. K doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že prvostupňový súd správne zistil a vyhodnotil predmetnú vec tak po skutkovej stránke, ako aj po právnej stránke. Súd sa v

odôvodnení vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré mali podstatný vplyv na rozhodnutie, pričom je zrejme, ako vec právne posúdil a ktoré zákonné ustanovenia použil, rozsudok je vecne správny, riadne odôvodnený a preto považoval rozhodnutie okresného súdu za spravodlivé. Rozsudok je vecne správny aj z toho dôvodu, že prvostupňový súd sa riadne vysporiadal so skutočnosťami, ktoré uviedol odvolací súd - Krajský súd v Žiline vo svojom uznesení zo dňa 28.03.2019, sp.zn. 14Cob/100/2018. V tejto súvislosti uviedol, že prvostupňový súd je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, s ktorým sa prvostupňový súd riadne vysporiadal a taktiež ho uviedol do svojho rozhodnutia. Žalovaný počas výkonu funkcie konateľa spoločnosti žalobcu vykonával túto funkciu konateľa s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti žalobcu. Funkciu konateľa vykonával žalovaný v spoločnosti žalobcu po dobu 15 rokov bez akýchkoľvek výhrad spoločníkov spoločnosti žalobcu a preto zvýšenie mzdy ktorémukoľvek zamestnancovi bolo podľa nášho názoru v plnej kompetencii žalovaného. Mzda vyplatená zamestnávateľom zamestnancovi na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu nie je škodou zamestnávateľa, ale je oprávneným nárokom zamestnanca za výkon jeho práce pre zamestnávateľa. V otázke platnosti, resp. neplatnosti Dohody zo dňa 31.10.2012 sa v celom rozsahu stotožnil s názorom jednak už odvolacieho súdu a taktiež prvostupňového súdu uvedeného v rozsudku, že predmetnú dohodu je možné čo do obsahu podradiť pod úpravu prístúpenia k záväzku podľa § 534 Občianskeho zákonníka, pričom podmienkou tohto prístúpenia k takémuto záväzku je dostatočné určenie budúceho záväzku, čo samozrejme v predmetnej veci úplne absentuje, nakoľko z dotknutého ustanovenia Dohody zo dňa 31.10.2012 je zrejme jeho neurčitosť. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny.

23. K vyjadreniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že žalovaný vo vyjadrení uviedol len súhlas s rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 18.11.2020, sp. zn. 9Cb/203/2015, voči ktorému žalobca podal odvolanie zo dňa 20.01.2021, ktorý považoval za zákonný a spravodlivý. K meritu veci uviedol, že žalovaný vykonával svoju funkciu s odbornou starostlivosťou. K otázke platnosti, resp. neplatnosti Dohody zo dňa 31.10.2012 žalovaný uviedol, že z dotknutého ustanovenia Dohody je zrejme jeho neurčitosť, bez bližšieho odôvodnenia. Žalobca vzhľadom na obsah vyjadrenia len uvádza, že zotrúva na skutočnostiach, uvedených v odvolaní, rozsudok nepovažuje za zákonný a už vôbec nie spravodlivý, keď je priznaná ochrana žalovanému, ktorý pred svojím odvolaním z funkcie konateľa (o čom mal vedomosť) zvýši mzdu zamestnancovi, o tomto svojom úkone nikoho neinformuje, nezavedie ho do účtovníctva, sám takúto zvýšenú mzdu dotknutému zamestnancovi v aktuálnom čase nevypláti (aj keď mu ju už zvýšil a následne ešte mzdy vyplácal samotný žalovaný), podpíše viacero prehlásení, vrátane uzatvorenia Dohody, v ktorých vyhlási (okrem iného), že neexistujú žiadne iné dlhy žalobcu voči tretím osobám vzniknuté na základe úkonov žalovaného ako konateľa žalobcu, neuskutočnil žiadne iné úkony, ako tie, ktoré sú zavedené v účtovníctve spoločnosti (žalobcu), spolu so záväzkom v prípade existencie takýchto dlhov (t.j. nepravdivosti vyhlásení žalovaného), že tieto uhradí. Ale keď takýto prípad nastane - čo bolo v konaní preukázané - tak k ich úhrade na strane žalovaného nepríde a konajúci súd žalobu na plnenie podanú zo strany žalobcu zamietne - vo svetle uvedeného žalobca určite nepovažuje rozsudok za spravodlivý, ani za zákonný. K otázke platnosti Dohody a určitosti dotknutého ustanovenia Dohody sa žalobca podrobne vyjadroval a svoju argumentáciu uvádzal v odvolaní, na ktorom zotrúva v celom rozsahu. Vyjadrenie žalovaného obsahuje len konštatovanie o neurčitosti dotknutého ustanovenia Dohody bez ďalšej argumentácie, a teda nie je k čomu sa na strane žalobcu vyjadrovať.

24. K doručenému vyjadreniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý zotrúva na obsahu všetkých písomných podaní, ktoré v tomto konaní uviedol, resp. predložil. Žalobca vo svojom vyjadrení vo svojej podstate odkazuje na svoje odvolanie v predmetnej veci, resp. zotrúva na svojom návrhu v zmysle svojho odvolania. Žalobca v odseku 3. svojho vyjadrenia uvádzal, že nepovažuje rozsudok v predmetnej právnej veci za spravodlivý, ani zákonný. Prvostupňový súd podľa žalovaného správne zistil a vyhodnotil predmetnú vec tak po skutkovej stránke, ako aj po právnej stránke a v odôvodnení vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré mali podstatný vplyv na rozhodnutie, pričom je zrejme ako vec právne posúdil a ktoré zákonné ustanovenia použil. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

25. K doručenému vyjadreniu žalovaného sa žalobca už písomne nevyjadril (č.l. 504 v spojení s č.l. 504 rub spisu).

26. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach odvolacích dôvodov žalobcu podľa § 379, § 380 ods. 1 CSP a postupom bez nariadenia pojednávania verejným vyhlásením

rozsudku krajským súdom za rešpektovania § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu potvrdený v napadnutých výrokoch ako vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

27. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 14Cob/91/2021-509 zo dňa 22.06.2022, ktorým bolo oznámené miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku, a to i na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením a na webovej stránke krajského súdu, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

28. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

29. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

30. Krajský súd uvádza, že základom jeho potvrdzujúceho rozhodnutia bola vyššie citovaná právna úprava. Prejednaním vecí len v rámci a z tých dôvodov, ktoré žalobca vymedzil v odvolaní a ktoré mali väzbu na zistený uzavretý skutkový stav veci samej podľa výsledkov dokazovania v prvoinštančnom konaní (§ 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP), krajský súd nezistil opodstatnenosť podaného odvolania. Okresný súd vykonal v intenciách návrhov účastníkov dostatočné dokazovanie, z neho vyvodil správne skutkové zistenia a rovnako správne vec právne posúdil. Vzhľadom na konštatovanie vecnej správnosti napadnutého výroku rozsudku okresného súdu, ktorým bola žaloba zamietnutá za stotožnenia sa s dôvodmi uvedenými v písomnom vyhotovení rozsudku okresným súdom, krajský súd za aplikácie § 387 ods. 2 CSP odkazuje na zodpovedajúce odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu. Z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 350/09 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo 170/2005, pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a tým je postačujúce len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP (do 30.06.2016 cez § 219 ods. 2 CSP) na zodpovedajúce odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu. V zásade sa odvolací súd môže obmedziť len na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

31. Krajský súd za aplikácie § 379, § 380 ods. 1 CSP uvádza, že podľa podaného odvolania žalobcom bol rozsudok okresného súdu potvrdený v napadnutých výrokoch II., III. ako vecne správne rozhodnutie.

32. Primárne odvolací súd uvádza, že po vykonaní odvolacieho prieskumu v rozsahu odvolacích dôvodov žalobcu sa stotožnil so skutkovým aj právnym stavom, tak ako boli ustálené okresným cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP, v podrobnostiach naň odkazuje, ako uviedol vyššie, avšak na dotvrdenie správnosti prijatých záverov okresným súdom považuje za podstatné zodpovedať na niektoré odvolacie otázky položené žalobcom, ktoré mali pre rozhodnutie odvolacieho súdu relevanciu vo vzťahu k posudzovaniu (ne)správnosti prijatých záverov okresným súdom.

33. Podané odvolanie odôvodňoval odvolateľ § 365 ods. 1 písm. b) ako i § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

34. Podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

35. Podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

36. Žalobca v odvolaní vyčítal okresnému súdu, že pri opise svedeckých výpovedí z veci vedenej pod sp.zn. 8C/283/2014, v odôvodnení rozsudku účelovo vyberal len tie časti, ktorými podporil výpoveď žalovaného v tomto konaní bez opisu ďalších častí, ktoré sú v zjavnom rozpore s tvrdeniami žalovaného bez toho, aby sa s rozdielnymi výpoveďami vysporiadal bez toho, aby ich dal do vzájomnej súvislosti a

riadne ich vyhodnotil, keď ich už v odôvodnení uvádza. V súvislosti s touto odvolacou argumentáciou sa oboznámil odvolací súd s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu v namietanej rovine. Má za to odvolací súd, s poukazom na formulovanú odvolaciu námietku, že táto zostala vo všeobecnej rovine bez jej bližšieho zdôvodnenia a bez uvedenia skutočností, ktoré mal za to žalobca, že boli v zjavnom rozpore s tvrdeniami žalovaného v tomto konaní. Ak vychádzal odvolací súd z ods. 16. napadnutého rozsudku, tak bez ďalšieho nebolo možné vyhodnotiť túto odvolaciu argumentáciu ako takú, ktorá by mala vplyv na vecnú správnosť záverov okresného súdu.

37. Krajský súd konštatuje, že dokazovanie v rozsahu vykonanom súdom prvej inštancie, za dodržania procesných predpisov, bolo dostatočné. Vo vzťahu k výsledkom hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany okresného súdu je potrebné uviesť to, že do obsahu základného práva strany sporu nepatrí ani právo strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov súdom alebo dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov. Okresný súd v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné k tomu, aby posúdil žalobcom uplatnený nárok ako i relevanciu obrany žalovaného.

38. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo 174/2013 vyplývajú závery, ktoré si odvolací súd osvojil a v zmysle ktorých „...Hodnotenie dôkazov totiž môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti, či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Z tejto zásady vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania nevyplynuli alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať s jeho skutkovými závermi. To znamená, že hodnotenie dôkazov, a teda ani skutkové zistenia ako jeho výsledok, z iných, než z vyššie uvedených dôvodov nemožno dovolaním úspešne napadnúť“, ktoré postuláty boli v postupe okresného súdu, podľa zistení odvolacieho súdu po vykonaní odvolacieho prieskumu, dodržané.

39. Súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutia, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán. Ak súd teda v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení (obdobne R 125/1999, R 6/2000, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo 22/2017 z 19. decembra 2017).

40. V podanom odvolaní žalobca v ods. 8. vyčítal okresnému súdu, že venoval jednu vetu záverom, v zmysle ktorých „Dohoda medzi konateľom a obchodnou spoločnosťou je zrozumiteľná, ale neurčitá (nie je isté, čo má plniť) uvedenú v ods. 22. rozsudku“ a tiež vyčítal okresnému súdu konštatáciu, že sa nijakého nároku domáhal primárne s tým, že ako žalobca si uplatňuje od začiatku nárok na náhradu škody z dvoch dôvodov porušenie zákonných a zmluvných povinností žalovaného.“ V súvislosti s touto argumentáciou odvolateľa sa oboznámil odvolací súd osobitne s ods. 22. rozsudku okresného súdu, a to v celom jeho rozsahu, z ktorého vyplýva i odkaz na ods. 15. odôvodnenia rozsudku ako i citácia z rozhodnutia odvolacieho súdu, pričom odvolací súd poukazuje na závery vyslovené v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline č.k. 14Cob/100/2018-338 zo dňa 28.03.2019 s dôrazom na ods. 32. Má za to odvolací súd, že závery vyslovené v ods. 22 napadnutého rozsudku, a to napriek nesúhlasu žalobcu v odvolaní sú vecne správne, ako i dostatočne odôvodnené. Ak v podanom odvolaní vyčítal odvolateľ, že sa nezaoberal okresný súd argumentáciou vo vyjadrení zo dňa 25.09.2020, tak odvolací súd sa oboznámil s predmetným podaním žalobcu tak, ako je súčasťou spisového materiálu (č.l. 358 spisu až č.l. 368 spisu, ako i s pripojenými listinnými dôkazmi, a to od č.l. 369 až 391 spisu k podaniu žalobcu zo dňa 25.09.2020), z ktorého vyplýva i poukaz žalobcu a spojenú citáciu s rozhodnutím Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 233/2010 „Procesná situácia, kedy sa účastník konania dozvedá až v priebehu odvolacieho konania (resp. z rozhodnutia odvolacieho súdu) o dôvodoch, pre ktoré nemôže byť jeho nárok uplatnený v súdnom konaní súdom priznaný a tieto dôvody už nemá možnosť účinne zvrátiť, považuje aj Ústavný súd SR za porušenie práva na spravodlivý súdny proces“. Odvolací súd v tejto rovine potom poukazuje na závery, ktoré zostali bez povšimnutia žalobcu pri podaní odvolania, ako i

pri argumentácii o tvrdenom odhnutí možnosti konať pred súdom, že odvolací súd v rozhodnutí sp.zn. 14Cob/100/2018 zo dňa 28.03.2019 uviedol i závery, že „právne posúdenie Dohody z 31.10.2012 súdom prvej inštancie ako „svojím obsahom“ dohody o uznaní záväzku (§ 323 OBZ), keďže podľa okresného súdu „uznať možno iba určitý záväzok, ktorý trvá v čase jeho uznania“. Pre podradenie tejto dohody pod úpravu uznania záväzku (dlhu) absentuje esenciálna náležitosť, a to uznanie svojho určitého (konkrétneho) záväzku (dlhu) voči svojmu veriteľovi. Žalobca v dobe uzavretia dohody 31.10.2012 nemal voči žalovanému postavenie veriteľa ohľadom určitej (konkrétnej) pohľadávky. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu čo do obsahu predmetnú dohodu z 31.10.2012 v bode 1 písm. a), b), c), bod 2, je možné podradiť pod úpravu pristúpenia k záväzku podľa ust. § 534 OZ, podľa ktorého kto sa s dlžníkom dohodne, že splní jeho záväzok voči jeho veriteľovi, má voči dlžníkovi povinnosť poskytovať plnenie jeho veriteľovi. Veriteľovi z toho však priame právo nevznikne. Je to zrejme z textu odseku 2 dohody - „v prípade, ak v dôsledku nepravdivosti prehlásení uvedených v ods. 1 tejto Dohody budú tretie osoby uplatňovať akékoľvek nároky plynúce z úkonov G.. Q. E. voči Spoločnosti, tieto nároky v celom rozsahu voči tretím osobám uspokojí G.. Q. E., bez povinnosti náhrady zo strany Spoločnosti“. Aj keď úprava inštitútu pristúpenia k záväzku, vzhľadom na jeho zabezpečovací charakter, v zásade nevylučuje pristúpenie k budúcemu záväzku (záväzku, ktorý vznikne v budúcnosti), tak podmienkou platnosti pristúpenia k takémuto záväzku však je dostatočné určenie budúceho záväzku, teda pristúpiť možno platne k peňažnému záväzku, ktorý má ešte len vzniknúť, s dostatočným určením čo do dôvodu vzniku záväzku a jeho výšky. Uvedené v predmetnej dohode strán z 31.10.2012 absentuje, preto záver súdu prvej inštancie o neurčitosti a tým neplatnosti dohody je síce vecne správny, avšak z celkom iných právnych dôvodov.“ Je zrejme, že okresný súd konal vo veci na nariadenom pojednávaní v zmysle zápisnice zo dňa 18.11.2020 (č.l. 426 spisu), z ktorej je zrejme, že žalobca mal vytvorený dostatočný priestor na produkovanie dôkazov k uplatnenému nároku a tiež na produkciu dôkazov proti tvrdeniam žalovaného. Nemohol sa potom odvolací súd stotožniť s odvolacou argumentáciou žalobcu v tejto odvolacej rovine.

41. Vyčítal žalobca v odvolaní okresnému súdu nesprávne závery „úplne mimo právneho základu veci“, že dohoda, aj keď je svojím obsahom uznaním záväzku v zmysle § 323 Obchodného zákonníka je ako taká neplatná, keďže podľa právneho záveru súdu prvej inštancie uznať možno iba určitý záväzok, ktorý trvá v čase jeho uznania a tiež, že v dohode nie je uvedený konkrétny záväzok, ktorý žalovaný uznáva a uhradí. Poukázal žalobca na závery odvolacieho súdu vyslovené v uznesení sp.zn. 14Cob/100/2018 a zotrval na argumentácii, že celý právny záver súdu prvej inštancie je postavený iba „na základe záveru vysloveného v jednej vete, ktorým záverom sa mal okresný súd odchyliť od jednej zo základných súkromnoprávných zásad, že je potrebné vždy vykladať právne úkony v prospech ich platnosti“. Odvolací súd v tejto rovine poukazuje na dostatočné odôvodnenie ods. 22. napadnutého rozsudku s poukazom i na závery vyplývajúceho z rozhodnutia odvolacieho súdu sp.zn. 14Cob/100/2018 v celom jeho rozsahu, najmä s dôrazom na ods. 32, v ktorom odvolací súd konštatoval, že v rovine predchádzajúceho právneho posúdenia okresným súdom, že „...právne posúdenie Dohody z 31.10.2012 súdom prvej inštancie ako „svojím obsahom“ dohody o uznaní záväzku (§ 323 OBZ), keďže podľa okresného súdu „uznať možno iba určitý záväzok, ktorý trvá v čase jeho uznania“. Pre podradenie tejto dohody pod úpravu uznania záväzku (dlhu) absentuje esenciálna náležitosť, a to uznanie svojho určitého (konkrétneho) záväzku (dlhu) voči svojmu veriteľovi. Žalobca v dobe uzavretia dohody 31.10.2012 nemal voči žalovanému postavenie veriteľa ohľadom určitej (konkrétnej) pohľadávky. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu čo do obsahu predmetnú dohodu z 31.10.2012 v bode 1 písm. a), b), c), bod 2, je možné podradiť pod úpravu pristúpenia k záväzku podľa ust. § 534 OZ, podľa ktorého kto sa s dlžníkom dohodne, že splní jeho záväzok voči jeho veriteľovi, má voči dlžníkovi povinnosť poskytovať plnenie jeho veriteľovi. Veriteľovi z toho však priame právo nevznikne. Je to zrejme z textu odseku 2 dohody - „v prípade, ak v dôsledku nepravdivosti prehlásení uvedených v ods. 1 tejto Dohody budú tretie osoby uplatňovať akékoľvek nároky plynúce z úkonov G.. Q. E. voči Spoločnosti, tieto nároky v celom rozsahu voči tretím osobám uspokojí G.. Q. E., bez povinnosti náhrady zo strany Spoločnosti“. Aj keď úprava inštitútu pristúpenia k záväzku, vzhľadom na jeho zabezpečovací charakter, v zásade nevylučuje pristúpenie k budúcemu záväzku (záväzku, ktorý vznikne v budúcnosti), tak podmienkou platnosti pristúpenia k takémuto záväzku však je dostatočné určenie budúceho záväzku, teda pristúpiť možno platne k peňažnému záväzku, ktorý má ešte len vzniknúť, s dostatočným určením čo do dôvodu vzniku záväzku a jeho výšky. Uvedené v predmetnej dohode strán z 31.10.2012 absentuje, preto záver súdu prvej inštancie o neurčitosti a tým neplatnosti dohody je síce vecne správny, avšak z celkom iných právnych dôvodov.“ Je zrejme, že odvolací súd v ods. 33. uznesenia vo veci sp.zn. 14Cob/100/2018 uviedol vo vzťahu k ďalšiemu konaniu okresného súdu, že „Úlohou okresného súdu bude v prvoinštančnom

konaní opätovne spor posúdiť v intenciách vyššie formulovaných právnych východísk a predbežných zhodnotení v skutkovej a právnej rovine. Prítom je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v tomto zrušujúcom rozhodnutí, a to pokiaľ v rámci nového konania nedôjde ku kvalitatívne odlišnej zásadnej zmene skutkového a právneho stavu veci. V novom rozhodnutí o veci samej (ak nedôjde k inému spôsobu skončenia sporu - napr. stále možným zmierním strán a pod.) sa súd prvej inštancie vysporiada s relevantnou právnou argumentáciou sporových strán.“ (č.l. 344 spisu). Na vyššie uvedených záveroch vyslovených v rozhodnutí okresného súdu, najmä v ods. 22. napadnutého rozhodnutia, potom nemohli mať vplyv podľa odvolacieho súdu skutočnosti, ktoré boli uvádzané v odvolaní žalobcu v ods. 18., 19., 21., 22.

42. V odvolaní v ods. 17. žalobca konštatoval, že vyhlásenia žalobcu pokrývajú dostatočným, určitým a zrozumiteľným spôsobom definovanú množinu situácií, kedy si tretie osoby uplatňujú voči žalobcovi akékoľvek nároky na základe skutočností alebo dokladov, ktoré žalovaný žalobcovi pri odovzdávaní funkcie konateľa neposkytol, alebo ktoré neboli riadne vedené v účtovníctve a tiež, že na úhradu záväzkov sa žalovaný zaväzuje v celom rozsahu, t.j. v celej výške, pričom žalobca mal za to, že takáto povinnosť žalovaného je určená jasne a určite a žalovaný si bol podľa žalobcu „až do prekvapivého rozhodnutia súdu prvej inštancie o neplatnosti z dôvodu jej posúdenia ako neplatného uznania dlhu vedomý, k čomu sa zaviazal, nenamietal neurčitosť svojho záväzku, v konaní uplatňoval iné skutočnosti na svoju obranu“. Odvolací súd uvádza v súvislosti s týmto tvrdením žalobcu o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia okresného súdu vo vzťahu ku konaniu, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku okresného súdu, že z hľadiska ústavne zaručeného práva na spravodlivý proces je jednou zo základných požiadaviek na súdne rozhodnutie jeho predvídateľnosť. K otázke, čo možno považovať za prekvapivé, či nepredvídateľné rozhodnutie súdu, sa už v minulosti vyjadroval Najvyšší súd SR. Podľa neho „O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Cdo 1/2018 z 21. marca 2018). „Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Zákon ustanovuje, že účastníci by nemali byť zaskočení možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy. Rovnako by nemali byť zaskočení takým postupom súdu, ktorý nemá oporu v predvídateľnom právnom postupe súdu, ktorý nie je v súlade s procesným právom a jeho pravidlami“ (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 17. októbra 2011, sp.zn. 7 Cdo 42/2010). K uvedenej námietke sa odvolací súd oboznámil s celým priebehom prvoinštančného konania, ako vyplýva z obsahu spisového materiálu. Po oboznámení sa s priebehom celého konania pred súdom prvej inštancie, ako i prijatých záverov okresným súdom nie je namieste konštatovať dôvodnosť námietky žalobcu o takom procesnom postupe súdu prvej inštancie, výsledkom ktorého by došlo k prijatiu prekvapivého (arbitrárneho) rozhodnutia vo veci samej. Pokiaľ viazal žalobca v podanom odvolaní prekvapivosť napadnutého rozhodnutia na závery vyslovené v rozhodnutí odvolacieho súdu sp.zn. 14Cob/100/2018, tak vo vzťahu k prekvapivosti vo svojom rozsiahlom vyjadrení zo dňa 25.09.2020 poukazoval na to, že možnosť posudzovania jeho nároku mal zmariť odvolací súd svojim rozhodnutím (č.l. 366 spisu) tým, že žalobca nemal možnosť sa v zmysle § 382 CSP vopred vyjadriť k záverom uvádzaným odvolacím súdom. Žalobca tiež poukazoval i na podanie Generálnej prokuratúry SR zo dňa 07.08.2019. Odvolací súd, vo vzťahu k týmto tvrdeniam žalobcu, pre komplexnosť posúdenia odvolacích dôvodov žalobcu uvádza, že opomenul vo svojej argumentácii žalobca ods. 33. z rozhodnutia odvolacieho súdu č.k. 14Cob/100/2018-338 zo dňa 28.03.2019, v zmysle ktorého malo byť úlohou okresného súdu posúdiť v intenciách „vyššie formulovaných právnych východísk“ a predbežných zhodnotení v skutkovej a právnej rovine, „...Prítom je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v tomto zrušujúcom rozhodnutí, a to pokiaľ v rámci nového konania nedôjde ku kvalitatívne odlišnej zásadnej zmene skutkového a právneho stavu veci, v novom rozhodnutí o veci samej (ak nedôjde k inému spôsobu skončenia sporu), sa súd prvej inštancie vysporiada s relevantnou právnou argumentáciou sporových strán.“ V tomto smere potom bolo na mieste konštatovanie, že dokazovanie, ako i argumentácia sporových strán nebola obmedzená štádiom konania. Bolo teda na sporových stranách, ako s touto možnosťou naložia v konečnom dôsledku od rozhodnutia odvolacieho súdu až po rozhodnutie vo veci rozsudkom, uplynul dostatočný časový priestor, bolo vykonané pojednávanie v zmysle obsahu zápisnice tak, ako je súčasťou spisového materiálu okresného súdu. Nebolo preukázané podanie námietok voči obsahu zápisnice spisanej

okresným súdom dňa 18.11.2020 (č.l. 426 spisu), pričom v rámci obsahu zápisnice bolo zaprotokolované „viac návrhov na doplnenie dokazovania urobených nebolo“ (č.l. 426 rub spisu). Zároveň bolo umožnené nadiktovanie vyjadrenia právnej zástupkyne žalobcu podľa § 182 CSP do diktafónu a následne i zástupcovi žalovaného bolo umožnené nadiktovať vyjadrenie podľa § 182 CSP do diktafónu.

43. Vyčítal okresnému súdu žalobca v odvolaní, že zasiahol do zmluvnej voľnosti strán, keď dohodu označil ako neplatný právny úkon z dôvodu jej neurčitosti. Má za to odvolací súd, že vykonať právne posúdenie predmetnej dohody bolo povinnosťou zo strany okresného súdu. V tejto rovine išlo o hodnotenie dôkazov, pričom z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 Cdo 174/2013 vyplývajú závery, ktoré si odvolací súd osvojil a v zmysle ktorých „...Hodnotenie dôkazov totiž môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti, či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Z tejto zásady vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania nevyplynuli alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať s jeho skutkovými závermi. To znamená, že hodnotenie dôkazov, a teda ani skutkové zistenia ako jeho výsledok, z iných, než z vyššie uvedených dôvodov nemožno dovolaním úspešne napadnúť“, ktoré postuláty boli v postupe okresného súdu podľa zistení odvolacieho súdu po vykonaní odvolacieho prieskumu dodržané.

44. Krajský súd po oboznámení sa s postupom okresného súdu konštatuje, že vydaniu napadnutého rozhodnutia predchádzala činnosť súdu prvej inštancie, ktorá neznemožnila žalobcovi ako sporovej strane realizáciu jej procesných oprávnení a ani žalobcovi nebola zmarená možnosť aktívnej účasti na konaní, súčasťou ktorej je aj navrhovanie dôkazov. V konečnom dôsledku právo žalobcu na označovanie, navrhovanie dôkazov bolo žalobcom zrealizované, uplatnené, avšak je potrebné zvýrazniť, že v konečnom dôsledku je to len súd, ktorý rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná, resp. nevykoná.

45. Vo vzťahu ku svojmu rozhodnutiu ako i rozhodnutiu okresného súdu odvolací pripomína, že „...Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (pozri napr. III. ÚS 209/04). Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998) (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 345/2012-30 zo dňa 26.11.2012).

46. Vzhľadom na výsledky odvolacieho konania, s poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd uvádza, že v danom prípade nejde o nepreskúmateľné súdne rozhodnutie, ale o rozhodnutie, s ktorého závermi, a to tak skutkovými ako aj právnymi, sa odvolateľ nestotožňuje. Polemizovanie - nespokojnosť odvolateľa s hodnotením vykonaného dokazovania a právnym posúdením sporu súdom prvej inštancie, pokiaľ sú dostatočne dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP), nezakladá dôvodnosť odvolania.

47. Ak žalobca v rámci podaného odvolania zotrvával na tvrdení, že predmetná dohoda spĺňa náležitosti platného úkonu, je podľa neho dostatočne určitá, zrozumiteľná a žalovaný a žalobca sa v nej dohodli tak, že žalovaný zaplatí tretím osobám všetky nároky, ktoré si uplatnia, tak nebol dôvod na odklon od záverov

vyslovených okresným súdom vo vzťahu k hodnoteniu predmetnej dohody. K odklonu od záverov okresného súdu nemohlo dôjsť potom ani pri posudzovaní žalobcom namietaných záverov okresného súdu cez závery vyslovené v rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky z 24.01.2007 sp.zn. 33Odo 293/2005, ak rozhodujúce skutočnosti tak, ako boli posúdené okresným súdom, vyhodnocovali zmluvné dojednania dohody ako trpiace vadou neurčitosti, a tým neplatnosti dohody s odôvodnením, že právna úprava inštitútu prístúpenia k záväzku vzhľadom na jeho zabezpečovací charakter v zásade nevyklučuje prístúpenie k budúcemu záväzku (záväzku, ktorý vznikne v budúcnosti), tak podmienkou platnosti prístúpenia k takémuto záväzku však je dostatočné určenie budúceho záväzku, „...teda prístúpiť možno platne k peňažnému záväzku, ktorý má ešte len vzniknúť dostatočným určením čo do dôvodu vzniku záväzku a jeho výšky“ (ods. 32. uznesenia č.k. 14Cob/100/2018-338 zo dňa 28.03.2019).

48. Ak vyčítal odvolateľ nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu, a to s odkazom na podľa žalobcu nedostatočné vyhodnotenie jeho podania zo dňa 25.09.2020, tak odvolací súd mal za to, že napadnuté rozhodnutie spĺňa kritériá § 220 CSP, keďže odôvodnenie napadnutého rozhodnutia vychádza z dostatočne ozrejmených skutkových a na to viažucich sa právnych záverov, s ktorými sa odvolací súd stotožnil v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

49. Podľa § 220 CSP, v písomnom vyhotovení rozsudku sa po slovách "V mene Slovenskej republiky" uvedie označenie súdu, mená a priezviská sudcov rozhodujúcich vo veci, presné označenie strán a ich zástupcov, iných subjektov, označenie prejednávaneho sporu, výrok, odôvodnenie, poučenie o lehote na podanie odvolania, o tom, na ktorý súd sa odvolanie podáva a o náležitostiach odvolania, poučenie o možnosti exekúcie a deň a miesto vyhlásenia. V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu. Jednotlivé odseky odôvodnenia rozsudku sa označujú arabskými číslicami.

50. Preskúmaním napadnutého rozsudku, v zodpovedajúcej časti odvolaniu, odvolací súd nezistil, že by jeho odôvodnenie nezodpovedalo vyššie uvedenej právnej úprave. Odvolací súd zdôrazňuje, že podľa záverov zjednocujúceho Stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 2/2016 „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa nedotkli podstaty a zmyslu vyššie uvedeného stanoviska; vzhľadom na to treba toto stanovisko považovať za aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po uvedenom dni (uznesenie Veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo/2/2017 z 19. apríla 2017). Uvedené primerane platí aj pre odvolacie konanie.

51. V prejednávanej veci odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nedáva podklad pre uplatnenie druhej vety Stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Niet pochyb, že len skutočnosť, že odôvodnenie rozhodnutia súdu nie je podľa predstáv strán sporu, sama o sebe nezakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Niet pochyb ani o tom, že len subjektívny názor strán sporu o nedostatočnom odôvodnení súdneho rozhodnutia nezakladá nesprávny procesný postup súdu, ktorým by bolo znemožnené strane uskutočňovať jej patriace procesné práva, avšak to až do toho momentu, kým namietaný postup súdu nedosiahne takú intenzitu, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces.

52. Žalobca v odvolaní namietal, že okresný súd svojim spôsobom a rozsahom dokazovaných skutočností a následne prijatím záverov, porušil žalobcove právo na spravodlivý súdny proces. Odvolací

súd k tomuto odvolaciemu dôvodu ako i k vyššie uvedenému zvyrazňuje, že o porušení práva na spravodlivý proces je možné hovoriť len v takom prípade, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožní strane uskutočniť jej patriace procesné úkony, a to v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Miera porušenia procesných práv niektorej zo strán sporu musí nadobudnúť takú intenzitu porušenia, ktorá vyvodzuje porušenie jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 Cdo/69/2017). V prejednávanej veci odvolací súd po oboznámení sa s postupom okresného súdu konštatuje, že žalobcovi neboli porušené jeho procesné práva, keďže žalobca nebol vylúčený zo žiadneho práva. Vo vzťahu k ods. 30. odvolania, vzhľadom na jeho poslednú vetu, nebolo potrebné, aby odvolací súd vyhodnocoval osobitne túto námietku žalobcu.

53. Žalobca v ods. 33. odvolania poukazoval aj na nesprávnosť a rozpornosť s dobrými mravmi a zásadami poctivého obchodného styku záverov okresného súdu vo vzťahu, ku ktorej argumentácií poukázal i na to, že „opaku svedčí ustálená judikatúra“, ktorú ustálenú judikatúru však podľa zistení odvolacieho súdu žalobca v tejto rovine v odvolaní nekonkretizoval, preto, ak obsahom odvolania nebola uvedená judikatúra, od ktorej odvodzoval dôvodnosť tejto odvolacej argumentácie, tak nebol priestor pre odvolací súd, aby zaujímal stanoviská tak, že bude sám vyhľadávať a označovať judikatúru na podporu tvrdení žalobcu, ktorým postupom by došlo k porušeniu rovnosti sporových strán. V predmetnej veci išlo teda podľa žalobcu o tvrdený stret práva uplatneného žalobou a obrany žalovaného. Pri strete dvoch základných práv, musí súd rozhodnúť tak, aby, ak je to možné, zostalo zachované z oboch základných práv čo najviac a ak to možné nie je, tak ako v tomto prípade, dať prednosť tomu základnému právu, v prospech ktorého svedčí všeobecná idea spravodlivosti, prípadne iný všeobecný princíp. Podľa názoru odvolacieho súdu sú to práve špecifické okolnosti daného prípadu, ktoré okresný súd a následne i odvolací súd, do svojho rozhodnutia premietol, tak aby zamedzil prípadným pochybnostiam o formalistickom skúmaní dôvodnosti žaloby a tiež tak, aby reagoval aj na žalobcom tvrdenú nedôvodnosť obrany žalovaného a aby výsledné rozhodnutie bolo možné vnímať ako spravodlivé z hľadiska vyváženej ochrany základných práv dotknutých osôb, ak vyhodnotil okresný súd predmetnú dohodu ako neplatnú, tak potom nie je možné konštatovať porušenie takejto dohody, a ani nie je možné, konštatovať dôsledky, ktoré uvádzal žalobca v tejto rovine.

54. Pod odvolaním v časti C žalobca citoval § 382 CSP, ďalej poukázal na závery vyplývajúce z rozhodnutí sp.zn. 5Cdo/210/2009, sp.zn. 5Cdo/334/2009, ďalej z rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 233/2010, konštatoval, že do prijatia § 382 CSP bolo reflektované znenie § 213 OSP a zároveň konštatoval, že hoci uznesenie (č.k. 14Cob/100/2018-338) je vo svojej výrokovej časti zrušujúcim, t.j. že prvostupňový rozsudok zrušuje, vec vracia na ďalšie konanie, tak odvolací súd vyslovil právny názor vychádzajúci z aplikácie § 504 Občianskeho zákonníka bez toho, aby mali strany sporu možnosť v súlade s § 382 CSP, sa vyjadriť k použitiu tohto ustanovenia, zrejme mal za to, že bolo irelevantné, akým spôsobom sa k uvedenému vyjadri žalobca. Vyčítal odvolaciemu súdu, že týmto uznesením zmaril nárok žalobcu, a to opomínajúc povinnosť postupovať v súlade s § 382 CSP. Tiež vyčítal okresnému súdu, že tento postupoval len zo záverov odvolacieho súdu, z ktorého citoval, tak ako už vo svojom vyjadrení zo dňa 25.09.2020 ako je účasťou rozsiahleho podania žalobcu zo dňa 25.09.2020 od č.l. 358 spisu v spojení s pripojenými listinami až po č.l. 391 spisu. Zároveň uviedol, „...že je zrejme, že nielen postup odvolacieho súdu, akým vyslovil právny názor o neplatnosti dohody z dôvodu jej neurčitosti, je v rozpore s právom žalobcu na spravodlivý súdny proces, ale aj samotný právny názor je ústavne neudržateľný, a to z dôvodov podrobne uvedených v tomto odvolaní. Žalobca má za to, že aj v tejto veci bolo možné sa súdom nižšej inštancie odkloniť od právneho názoru súdu inštancie vyššej, a to s poukazom na právny záver vyslovený v Náleze Ústavného súdu SR zo dňa 30.11.2016, I. ÚS 632/2016. Aj na základe uvedenej právnej argumentácie má žalobca za to, že bol naplnený dovolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP - rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.“

55. Už zo samotnej vyššie citovanej argumentácie žalobcu teda vyplýva, že napriek záverom odvolacieho súdu (uznesenia č.k. 14Cob/100/2018-338) bola daná možnosť okresnému súdu na odklon od vyslovených záverov odvolacieho súdu. Ak okresný súd však nevidel priestor na odklon od týchto záverov, ktorá možnosť bola daná i cez ods. 33. uznesenia č.k. 14Cob/100/2018-338 zo dňa 28.03.2019, a to vzhľadom na dôvody rozhodnutia okresného súdu, tak potom nebolo možné vyhodnotiť argumentáciu žalobcu ako takú, ktorá by mala vplyv na vecnú správnosť záverov okresného súdu, ak po zrušení vecí okresnému súdu (uznesením č.k. 14Cob/100/2018-338) bol daný sporovým stranám dostatočný časový priestor na produkovanie dôkazov a argumentácie, ak sa však s nimi okresný súd nestotožnil, tak potom nie je možné, aby takýto postup bol vyhodnotený ako v rozpore so zákonnou úpravou a s právami žalobcu na spravodlivý súdny proces. Má za to odvolací súd, že je nevyhnutné na tomto mieste zvýrazniť, že do obsahu základného práva strany sporu nepatrí právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov alebo dožadovať sa nimi navrhnutého spôsobu vyhodnotenia dôkazov. Tiež nie je právo sporovej strany na úspech v sporovom konaní zakotvené v právnej úprave. Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie v zásade v právomoci orgánu, ktorý rozhoduje o merite veci.

56. Pod odsekom označeným D odvolania žalobca označil závery okresného súdu, v zmysle ktorých podľa žalobcu je právna kvalifikácia okresného súdu nebezpečná v tom, že zakladá oprávnenia konateľov spoločnosti podpisovať záväzné dokumenty pre spoločnosť bez ich premietnutia do účtovníctva a že takéto konanie konateľa nemôže požívať súdnu ochranu, je nesprávne, poškodzujúce spoločnosť tak, ako to malo byť v prejednávanej veci tým, „že žalovaný ním podpísaný záväzný dokument nepreniesol do účtovníctva spoločnosti a ani ho neodovzdal pri svojom odchode, čím spôsobil situáciu, že sa zamestnancovi vypláca mzda v i nej výške, ako mu patrila. Napriek okolnostiam celej veci súd v konaní 8C/283/2014 rozhodol, že táto mzda zamestnancovi patrí a žalobca mu ju musel doplatiť. Uvedený stav však spôsobil žalovaný, keďže žalobca - v dôsledku porušenia povinnosti žalovaným - nemal vedomosť o existencii mzdového dekrétu, voči zamestnancovi konal tak, akoby tento neexistoval, prijímal voči nemu rozhodnutia na takomto základe, ako napr. prideľovanie odmien pri úplne inom základnom plati. Uvedené spôsobili, že P. X. dostal v konečnom dôsledku mzdu 800,- Eur základ (na základe súdneho konania č. 8C/283/2014) plus 200,- Eur odmeny mesačne (ktoré mu ale boli priznávané pri inom základe (650,- Eur), o ktorom mal v dotknutom čase žalobca vedomosť!, a to v postavení kuchára, kedy v konečnom dôsledku zarábala viac ako riaditeľ v dotknutom čase u žalobcu.“ (ods. 51. a 52 odvolania). Odvolací súd má za to, že okresný súd sa v napadnutom rozsudku, vzhľadom na samotné dôvody rozhodnutia, v dostatočnom rozsahu vysporiadal i s touto argumentáciou žalobcu, pričom na základe odvolacích dôvodov v tejto rovine, nebol pre odvolací súd dôvod na odklon od záverov vyslovených okresným súdom v napadnutom rozsudku, na ktoré odvolací súd cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP poukazuje. V tomto smere sa primerane poukazuje na závery, ktoré vyplývajú nielen z celého odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu, ale najmä z ods. 20., 22. a ak žalobca pod ods. 53. odvolania poukazoval na neprimerane vysokú mzdu, tak nie je možné prijať z odôvodnenia odvolania záver, že v tejto argumentácii našlo premietnutie i konštatovanie okresného súdu „keď konštatoval, že o plnení žalobcu mzda zamestnanca s príslušenstvom už bolo právoplatne rozhodnuté v predchádzajúcom pracovnoprávnom súdnom spore“.

57. Ak nebolo žalobe žalobcu napadnutými výrokmi rozsudku okresného súdu vyhovieť, tak toto rozhodnutie bolo krajským súdom potvrdené ako v týchto výrokoch vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP, keďže neboli splnené podmienky ani pre zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie, ani pre jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie v podrobnostiach sa odkazuje na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP.

58. V závere svojho odôvodnenia krajský súd opäť poukazuje na § 379, § 380 ods. 1 CSP. Pokiaľ odvolaním žalobcu neboli zadefinované konkrétne odvolacie dôvody k závislému výroku o trovách konania, tak následne ani krajský súd nepodrobil osobitnému prieskumu tieto výroky, ktoré boli ako závislé od výroku vo veci samej rovnako potvrdené.

59. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorému voči žalobcovi bol priznaný nárok na plnú náhradu trov tohto odvolacieho konania, o výške ktorej náhrady trov rozhodne okresný súd samostatným uznesením za aplikácie § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred dovolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.